

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie C · núm. 121

Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència

Sessió 7, 12 de maig de 2016

Presidència de la I. Sra. Marta Pascal i Capdevila

TAULA DE CONTINGUT

Sol·licituds de compareixença acumulades d'Uriel Benguigui i Azulay, president de la Comunitat Israelita de Barcelona i vicepresident primer de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, perquè informi sobre la situació política i social de l'Estat d'Israel, i de Raji Sourani, director del Centre Palestí pels Drets Humans, perquè informi sobre la situació i les perspectives dels drets humans a Palestina 356-00170/11 i 356-00085/11	4
Compareixença de Raji Sourani, director del Centre Palestí pels Drets Humans, per a informar sobre la situació i les perspectives dels drets humans a Palestina 357-00095/11	6
Compareixença d'Uriel Benguigui i Azulay, president de la Comunitat Israelita de Barcelona i vicepresident primer de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, per a informar sobre la situació política i social de l'Estat d'Israel 357-00094/11	18

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 7 de la CAECRIT

La sessió de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència (CAECRIT) s'obre a les tres de la tarda i cinc minuts. Presideix Marta Pascal i Capdevila, acompanyada de la vicepresidenta, Marina Bravo Sobrino, i de la secretària, Magda Casamitjana i Aguilà. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Violant Cervera i Gòdia, Ferran Civit i Martí, Adriana Delgado i Herreros, Anna Figueras i Ibàñez, Neus Lloveras i Massana, David Rodríguez i González, Maria Rosell i Medall, Jordi-Miquel Sendra Vellvè, i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Junts pel Sí; Matías Alonso Ruiz, Susana Beltrán García i David Mejía Ayra, pel G. P. de Ciutadans; Esther Niubó Cidoncha i Ferran Pedret i Santos, pel G. P. Socialista; Albano Dante Fachin Pozzi i Joan Josep Nuet i Pujals, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Juan Milián Querol i Fernando Sánchez Costa, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Anna Gabriel i Sabaté, Eulàlia Reguant i Cura, Benet Salellas i Vilar i Mireia Vehí i Cantenys, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el director del Centre Palestí pels Drets Humans, Raji Sourani, i el president de la Comunitat Israelita de Barcelona, Uriel Benguigui i Azulay, acompanyat del president de l'Associació Catalana d'Amics d'Israel, Toni Florido Reyes.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença d'Uriel Benguigui i Azulay, president de la Comunitat Israelita de Barcelona i vicepresident primer de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, davant la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència perquè informi sobre la situació política i social de l'Estat d'Israel (tram. 356-00170/11). Jordi-Miquel Sendra Vellvè, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença de Raji Sourani, director del Centre Palestí pels Drets Humans, davant la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència perquè informi sobre la situació i les perspectives dels drets humans a Palestina (tram. 356-00085/11). Jordi-Miquel Sendra Vellvè, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí; Susana Beltrán García, del Grup Parlamentari de Ciutadans; Ferran Pedret i Santos, del Grup Parlamentari Socialista; Joan Josep Nuet i Pujals, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot; Juan Milián Querol, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i Anna Gabriel i Sabaté, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Molt bona tarda a tots i a totes. Benvinguts a aquesta Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència.

Abans que res, si els grups tenen alguna substitució per comunicar, és el moment de fer-ho.

Benet Salellas i Vilar

Per la CUP, substituiré Anna Gabriel; diputat Benet Salellas. I quan pugui, senyora presidenta, li demanaria un torn d'intervenció.

Gràcies.

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Sí. Per Junts pel Sí, la diputada Maria Rosell substituirà el diputat Jordi Turull.

La presidenta

Molt bé. El senyor Salellas tenia algun comentari per fer?

Benet Salellas i Vilar

Sí, senyora presidenta. Nosaltres, com a grup parlamentari, volíem deixar constància del desacord en la configuració de l'ordre del dia de la sessió d'avui. Ja és conegut per la presidenta, perquè així ho hem parlat.

A nosaltres..., som..., com a defensors de la sobirania d'aquest Parlament, no estem d'acord –no estem d'acord– que qui hagi de decidir a qui es rep, a qui no es rep hagin de ser precisament agents exteriors a aquest Parlament. Ens referim, efectivament, que va ser quan es va tenir coneixement per part del lobby sionista que compareixeria en

aquest Parlament, convidat per tots els grups parlamentaris de la cambra, el representant del Centre Palestí pels Drets Humans, en aquell moment va ser quan per part de la dreta més reaccionària al servei, hi insisteixo, d'interessos, doncs, claríssims a l'hora de definir el conflicte polític que es viu a Palestina, són els que van imposar una agenda amb què nosaltres, en defensa de la sobirania d'aquest Parlament, hem dit des del primer moment que no estàvem d'acord.

Evidentment, no tenim cap inconvenient que aquesta comissió d'exteriors convoqui a qui consideri en cada moment. Amb el que no estem d'acord és que, pel fet que tots els grups convidessin el senyor Sourani, hi hagués qui imposés, des de fora d'aquest Parlament, des del diari del comte de Godó o des d'on sigui, la necessitat que hagués de compareixer, també, l'adversari, si es vol dir, o el botxí, o qui sigui, precisament, del compareixent que venia a aquesta comissió. Vull deixar constància que, almenys els parlamentaris que formem part del Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, hem viatjat a Palestina en multitud d'ocasions. Hem rebut una hospitalitat absolutament autèntica i plena, i ens sap greu que quan la gent de Palestina ve al nostre país nosaltres no els puguem correspondre amb la mateixa dignitat.

Res més.

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas.

Sol·licituds de compareixença acumulades d'Uriel Benguigui i Azulay, president de la Comunitat Israelita de Barcelona i vicepresident primer de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, perquè informi sobre la situació política i social de l'Estat d'Israel, i de Raji Sourani, director del Centre Palestí pels Drets Humans, perquè informi sobre la situació i les perspectives dels drets humans a Palestina

356-00170/11 i 356-00085/11

Si els sembla, procedirem a la votació de les dues sol·licituds de compareixença, i, per tant, efectivament, els grups s'hi podran posicionar a través dels seus vots en el sentit que considerin més oportú.

Per tant, a la primera votació, la sol·licitud de compareixença fa referència al senyor Uriel Benguigui Azulay, que és el president de la Comunitat Israelita de Barcelona i vicepresident primer de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya. No sé si els grups volen prendre la paraula o procedim directament a la votació. Volen prendre la paraula per un minut? *(Pausa i veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)* El senyor Pedret?

Ferran Pedret i Santos

Sí; gràcies, presidenta. Com també n'és coneixedora i en som coneixedors la resta de portaveus, el Grup Parlamentari Socialista també va expressar la seva sorpresa pel fet que es demanés no la compareixença d'una persona, diguem-ne, que creiem que té tot el dret a compareixer aquí, sinó el fet que es pretengués la substanciació en la mateixa sessió que avui.

Per tant, nosaltres, com he dit, no tenim absolutament cap inconvenient que hi hagi dues compareixences amb visions diferents sobre un tema certament, doncs, molt complex, i també que ha de ser motiu de preocupació a totes les ribes de la Mediterrània, però no entenem que hagi de ser justament avui que se substanciïn totes dues compareixences.

I, a més, ens hem trobat amb aquesta situació, també, en altres comissions i en altres temes que també són complexos.

La presidenta

El senyor Nuet?

Joan Josep Nuet i Pujals

Sí; gràcies, presidenta. El nostre grup parlamentari, com no podria ser d'una altra forma, també va subscriure en el seu moment la compareixença del senyor Sourani i no hem subscrit la compareixença del senyor Benguigui. Evidentment, hem posat per escrit –la presidenta ho coneix– que no estàvem d'acord que aquestes dues compareixences es

formalitzessin al mateix temps, perquè n'hi havia una que tenia un origen d'un acord de tots els grups parlamentaris i pensàvem que la comissió d'exteriors s'havia de dedicar només a aquesta compareixença, a fer el debat oportú que se'n pogués derivar, i que en una altra sessió, evidentment, podríem atendre una altra compareixença.

No estem en contra, en absolut, que un grup parlamentari demani la compareixença de qui sigui; a tothom, s'ha d'escoltar. Però, evidentment, el que queda clar és que hi havia una compareixença amb acord de tots els grups i n'hi ha una altra que no té aquestes circumstàncies.

La presidenta

Gràcies. Algun altre grup? *(Pausa.)* Senyor Milián, del PP?

Juan Milián Querol

Sí; gràcies, senyora presidenta. Nosaltres estem a favor de les dues compareixences. M'estranya aquesta por al pluralisme d'alguns partits que han mostrat la seua oposició a la segona compareixença d'avui. I, a més, m'estranya i em sorprèn que els sorprengui, perquè això té antecedents. Ha passat més vegades, i, de fet, per exemple, quan vam demanar que compareguessin els representants de l'oposició democràtica a Veneçuela van ser precisament aquests partits els que van demanar que vinguessin representants del règim de Chávez i del règim de Maduro a contrarestar i a oferir la seva versió. I el Partit Popular no va tenir cap problema que vinguessin el mateix dia. I no utilitzarem nosaltres les paraules que ha utilitzat el senyor de la CUP per dir que «venien des de fora, imposats des de fora» –i no sé quins interessos poden tenir en el règim de Chávez. Nosaltres no hi entrarem, en aquest discurs. Simplement demanem que hi hagi pluralisme i que hi hagi respecte al posicionament de cada un dels compareixents, igual que nosaltres l'hem tingut cap a altres compareixents que tenien visions polítiques i econòmiques molt diferents a les nostres.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per part de Junts pel Sí, el senyor Sendra?

Jordi-Miquel Sendra Vellè

Sí; gràcies, presidenta. Nosaltres votarem que sí a les dues compareixences i votarem que sí que les dues compareixences es substanciïn avui. I jo li voldria explicar al diputat Benet Salellas, que entenc que ho hauria de saber, perquè la diputada titular de la comissió n'és conscient, quan se'ns va proposar la signatura de la compareixença del senyor Raji Sourani, que sota el principi que aquí pot venir qualsevol persona, pot venir qualsevol entitat, pot venir algú que tingui alguna preocupació, alguna cosa a explicar-nos, el Parlament per això està..., però jo vaig manifestar que per signar la compareixença, que al final la vam signar tots els grups, del senyor Raji Sourani, jo demanava que pogués comparèixer també algun representant de l'altra visió del conflicte; un conflicte que ens preocupa, un conflicte complex.

I, per tant, no són els lobbys..., no sé com ho ha dit, no li repetiré les expressions que ha manifestat vostè, no. Va ser aquest diputat, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, que va demanar que al mateix temps que venia el senyor Raji Sourani, amb tot el dret a fer-ho, pogués venir algú que expliqués una altra visió del conflicte. I també entenem que és bo, doncs, que aquest debat es produeixi, que aquesta sessió d'avui de la comissió sigui un monogràfic sobre aquest conflicte, i per això votem que sí, també, que compareguin tots dos avui.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Sotmetrem, doncs...

Benet Salellas i Vilar

Senyora Pascal..., senyora Pascal, disculpi...

La presidenta

Sí, senyor...

Benet Salellas i Vilar

...per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons, si us plau.

Benet Salellas i Vilar

Sí? (*Pausa.*) Molt bé. No, només deixar constància que no és un debat sobre pluralitat o falta de pluralitat, diguem-ne, aquesta pantalla ja la tenim més que superada. Però nosaltres, que som partícips i protagonistes d'un altre conflicte, ens sembla que som..., detestem també l'equidistància quan algú es relaciona amb el nostre conflicte amb equidistància, posant al mateix nivell les dues posicions. L'única cosa que estem dient avui nosaltres aquí és que ens sembla que no es pot posar al mateix nivell l'actitud del poble palestí que l'actitud de l'Estat israelià.

I vostès, senyors de Junts pel Sí, doncs, sabran si volen jugar aquest paper de l'equidistància o si volen realment posicionar-se amb els febles en el conflicte, amb qui pateix la vulneració sistemàtica dels drets humans i amb qui, en definitiva, és també un poble reprimat a l'altra banda de la Mediterrània.

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas.

Passem a la votació de la primera compareixença, la del senyor Raji Sourani, que és el director del Centre Palestí pels Drets Humans.

Vots a favor?

Unanimitat. Per tant, queda aprovada la compareixença.

I pel que fa a la compareixença del senyor Uriel Benguigui, president de la Comunitat Israelita de Barcelona, passem també a la votació.

Vots a favor?

Divuit.

Vots en contra?

Un.

Abstencions?

Dues.

Per tant, també queda aprovada.

Compareixença de Raji Sourani, director del Centre Palestí pels Drets Humans, per a informar sobre la situació i les perspectives dels drets humans a Palestina

357-00095/11

Sense més, passem a la compareixença del senyor Raji Sourani, que, com dèiem, és el director del Centre Palestí pels Drets Humans, a qui agraïm, doncs, la seva compareixença avui en aquest Parlament. Aquesta és també, doncs, la casa de la paraula, per tant, aquesta és també casa seva.

Li donaríem vint minuts perquè pugui comparèixer i després obriríem un torn amb tots els grups, de set minuts, i que els prego, doncs, que intentem cenyir-nos als temps, perquè pugui també fer una rèplica el senyor Sourani. Sense més, té la paraula. Moltes gràcies.

Raji Sourani (director del Centre Palestí pels Drets Humans)

Thank you, chairwoman. It is quite an honour to be here, and thank you for the time you are giving me to express especially about the human rights situation in the occupied Palestinian territories, precisely in the coast strip. I just came from Gaza; it's a place where 2 million people live in 365 square kilometres. It's the densest populated area on earth. For the last fifty years –actually next year it will be fifty years–..., we will celebrate half century of criminal, brutal, occupation, occupying Palestinian people.

For the last ten years it has been reimposed, according to the ICRC and all international human rights organizations across the globe, including the Israeli human rights organizations, illegal, inhuman, criminal siege. It means no movement for goods or individuals from or to Gaza at all, even with the West Bank, which, according to Oslo Ac-

ords, article 1..., each one integrates part –Gaza, West Bank, including Jerusalem–...; no movement between Gaza and the outside world at all.

We have 65 per cent unpaid or unemployed in Gaza, due to this closure; we have 90 per cent under poverty line; 85 per cent of the population depends on UN war rations and World Food Program. Practically speaking, we are talking about national beggars and we are talking about the biggest man-made disaster in the 21st century. This shifted Gaza to be a sort of animal farm, international community dumping some food and medicine to aid, and that's how people live at that part of the world. It's the biggest open-air prison on earth.

We are not lazy; we are very hard workers, and we have a very strong business community. We have enough capital, we have the most skilled working class in the Middle East and we have one of the highest percent of university graduates on earth, and we have no illiteracy, but this is the criminal belligerent occupation made disaster.

The occupation is not satisfied with that, but in six years the occupation launched three criminal major offenses on Gaza Strip. And in the eye of the storm there were the civilians and the civilian targets. I cannot describe everything, because it would need hours and days, but the Sammoni family, twenty-nine members, were rounded up and put in a room. And after three days they were bombed with the tanks, and, as a result, women, children..., only two unlucky children survived. They were swimming literally in the blood of their family till five days later the ICRC was able to go and recover the bodies and take these two unlucky children. Najjar family, one-ton bomb, 985 kilos; just at the time of sunset, when people were having their *iftar* in Ramadan, the bomb dropped and the twenty-nine were deleted from civil registration. Eighty-one families in Gaza, only in last war, were deleted in such a way.

Hannibal doctrine has been practiced. Dahiya doctrine has been practiced. Entire areas in Gaza had been erased entirely –like Shijaia area, which is nine centuries old– after hundreds and thousands of one-tone, two-tone bombs dropped on the heads of civilians. Beit Hanoun area, most of it erased; Khan area, erased. Hospitals have been targeted; operation theatres in the hospitals have been targeted; ambulances with the injured people, with the doctors, nurses, have been targeted and erased; also shelters, which have been designated by UNHCR to be used by them to host 570.000 refugees of the Gazans during the war... All this has happened.

Even our twin towers, the most beautiful and highest buildings in Gaza, destroyed, erased by the Israeli army. Also we have, on a day-to-day basis during this criminal war with no discrimination..., a lot of civilian targets have been bombed, and, as a result, only in this last offense in summer 2014, 551 children and 334 women were killed. They are going unnoticed, as numbers, and nobody cares. I'm wondering, if these numbers were Jewish, if Israeli people had been killed, what would happen. I think human blood, pain, suffering and souls are holy, including the Palestinian ones, and they should be holy and respected.

That is why we, as a human rights organization, invest our best to legally document all these war crimes and crimes against humanity, which are practiced not against Hamas or Fatah or PFLP or resistance groups, but against Palestinian civilians *per se*: they are the ones in the eye of the storm and they are the target of the *most ethical* army on the Middle East, these criminal Israeli forces.

The only power station in Gaza has been bombed and destroyed, and as a result of that we only have electricity four hours a day. And you can imagine what the situation is in the hospitals and operation theatres for those who take dialysis and want developed medical care. You can think of the reflection of that on students, universities, etcetera: four hours electricity. Even more, we cannot treat our water, we cannot treat our sewage, which was bombed, I mean, by the F16s and the Apaches and the drones during this criminal war.

Palestinians didn't invent international law, international humanitarian law or human rights. We didn't invent the Geneva conventions, we didn't invent universal jurisdiction and we didn't invent the Rome Statute of the ICC. It was the *crème de la crème* of the human experience, where people looked for protection, protection for civilians at the time of war, and all what the Israeli army is doing is putting civilians in the eye of the storm and targeting them.

There was a bad discussion just before I began about who is the Israeli who is going to speak after me, or somebody representing Israel. I don't mind having my Israeli counterpart human rights activist to speak on my behalf, but not those who do war crimes and crimes against humanity, who are violating international law and the human rights on a day-to-day basis and in a very intentional, systematic way. This is not what *we* are saying; this is what all international human rights organizations across the globe: Amnesty, Human Rights Watch, FIDH, Euromed Human Rights Network, International Commission of Jurists..., this is what Israeli human rights organizations are saying, this is what all of you are saying: «This state does war crimes and crimes against humanity.»

And when we try to use the law –we are the lawyers, those who defend these victims, those who defend those children and women–, we are accused of being misusing international law, international humanitarian law and the human rights: we are the agents of the terrorist organizations, and we are misusing all this against the *ethical* state, the *civilized* state called Israel.

Why is Israel so afraid of the ICC? Are we, the Palestinians, who are genetically terrorist or not? We are accused all our life of being terrorists. Let them take us to the ICC. Why is Israel so worried? They have good lawyers, they have good prosecutors, they are a civilized country, they respect the human rights, they are the most ethical in the world. Let them go and charge us. Why are they so scared of court of law? All what we want is not self-determination or independence or Palestinian State: it is respect and protection for Palestinian civilians, and the end and cessation of these war crimes and crimes against humanity.

Stop aggression against Gaza, stop siege against Gaza. Maybe some say: «You know, Gazan deserve that; they are having Hamas and we don't care, let them have it.» But what about our president, who is a good friend of Israel, who is a good friend of the Europeans, who is a good friend of the Americans? There is ethnic cleansing and Judaization of Jerusalem, suffocation for Jerusalem, disconnection from the rest of the West Bank. Jerusalem is ruled out, nothing is left to be negotiated. What about West Bank settlements, with consistent war crime? They are expanding every day, vertically, horizontally; new settlements are built. Bypass route connecting it with Israel, land confiscation on a day-to-day basis; movement between Palestinian villages, camps and cities, mission impossible. To move five hundred checkpoints across the West Bank..., making the movement of very ordinary people's mission impossible.

Seven thousand five hundred prisoners made a treatment..., torture legal, every day incursions for cities, villages and camps; seven thousand five hundred prisoners, among them forty-seven of your colleagues. Elected parliamentarians are in administrative detention; «administrative detention» means people there, with no charge, with no evidence, with no charge sheet, just for six months, that ring you a bell, and it can go up to fifteen years. This is the fate of your counterparts, Palestinian elected leaders as such. Forty-seven of them are there; among others, Marwan Barghouti, Saadat, and the speaker of the council.

Occupation –and I'm concluding–..., no precedent in history talks about just or fair occupation. Occupation is a crime of aggression; by itself, it's a crime. We have no right to give up. We read the map very well. We know Europe do the conspiracy of silence about what's going on there. The US provide full legal political immunity for a criminal state doing war crimes in the daylight. But we have no right to give up. We have no right to be a good victim for anybody; that's our humanity, that's our right to stand for a challenge. We know we are defending just a fair, right cause. We know we are in the right side of history. Israel is not a state to inspire; they are colonials, they are criminals. We will act and keep our moral legal superiority in such a criminal state, because occupation is always evil. Colonials are evil. We know we are the stones of the valley; we have been there ever, and we will continue there forever.

And nobody can take tomorrow from our hands or from our mind. We will keep our strategical optimism and we know tomorrow is ours. With the support of free committed people, one day we shall overcome.

Thank you.
(Traducció.)

Gràcies, presidenta. És un gran honor ser aquí, i gràcies pel temps que m'ofereixen per parlar especialment sobre la situació dels drets humans als territoris palestins ocupats, precisament a la franja costanera. Acabo d'arribar de Gaza; és un lloc on viuen 2 milions de persones en 365 quilòmetres quadrats. És la zona més densament poblada del món. Durant els últims cinquanta anys –de fet, l'any que ve seran cinquanta anys–..., celebrarem mig segle d'ocupació criminal, brutal, del poble palestí.

Durant els últims deu anys s'hi ha tornat a imposar, d'acord amb el CICR i totes les organitzacions internacionals de drets humans del món, incloses les organitzacions israelianes de drets humans, un setge il·legal, inhumà i criminal. Això vol dir que no hi ha cap moviment de béns ni de persones des de Gaza o cap a Gaza, fins i tot amb Cisjordània, que, segons els Acords d'Oslo, article 1..., cadascun forma part –Gaza, Cisjordània, incloent-hi Jerusalem–...; no hi ha cap moviment entre Gaza i el món exterior.

Tenim un 65 per cent de persones sense prestacions o aturades a Gaza, a causa d'aquest tancament; tenim un 90 per cent de la població per sota del llindar de la pobresa; el 85 per cent de la població depèn de les racions de guerra de l'ONU i del Programa mundial d'aliments. A la pràctica, parlem de captaires nacionals i del major desastre fet per l'home al segle XXI. Això ha convertit Gaza en una mena de granja de persones humanes, amb la comunitat internacional abocant-hi menjar i medicines de tant en tant, i així és com la gent viu en aquesta part del món. És la presó a l'aire lliure més gran del món.

No som ganduls; som molt treballadors, i tenim una comunitat de negocis molt forta. Tenim prou capital, tenim la classe obrera més qualificada de tot l'Orient Mitjà i tenim un dels percentatges més alts de graduats universitaris del món, i no tenim analfabetisme, però aquesta ocupació bel·ligerant criminal suposa per a nosaltres el més absolut desastre.

Les forces d'ocupació no en tenien prou, amb això, i en sis anys van llançar tres enormes onades d'atacs a la Franja de Gaza. I a l'ull de l'huracà hi havia els civils i objectius civils. No ho puc descriure tot, perquè necessitaria hores i dies, però la família Sammoni, vint-i-nou membres, van ser detinguts i confinats en una habitació. I al cap de tres dies van ser bombardejats amb els tancs, i, com a resultat, dones, criatures..., només dos nens malaventurats van sobreviure. Nedaven literalment en la sang de la seva família quan cinc dies més tard el CICR hi va poder anar per recuperar els cossos i ocupar-se d'aquests dos nens desafortunats. La família Najjar, una bomba d'una tona, 985 quilos; just en el moment de la posta del sol, quan prenién el seu «iftar» al ramadà, la bomba va esclatar i tots vint-i-nou van ser esborrats del registre civil. Vuitanta-una famílies de Gaza, només en l'última guerra, han estat eliminades d'aquesta manera.

S'ha aplicat la doctrina Aníbal. S'ha aplicat la doctrina Dahiya. Zones senceres de Gaza han estat esborrades completament –com la zona de Shijaia, amb nou segles d'història– després que centenars i milers de bombes d'una tona, de dues tones, caiguessin sobre els caps dels civils. La zona de Beit Hanoun, pràcticament esborrada; la zona de Khan, esborrada. Els hospitals n'han estat els objectius; els quiròfans dels hospitals n'han estat els objectius; ambulàncies amb persones ferides, metges, infermeres..., han estat atacats i eliminats; també els refugis designats per l'ACNUR que havien de ser utilitzats per acollir 570.000 refugiats de Gaza durant la guerra. Tot això ha passat.

Fins i tot les nostres torres bessones, els edificis més bells i més alts de Gaza, han estat destruïdes, esborrades per l'exèrcit israelià. També tenim, cada dia, en aquesta guerra immoral i indiscriminada..., molts objectius civils han estat bombardejats, i, com a resultat, només en aquesta última ofensiva, l'estiu de 2014, 551 nens i 334 dones van ser assassinats. Passen desapercibuts, com si fossin només números, i a ningú li importa. Em pregunto, si aquests números fossin jueus, si haguessin mort israelians, què passaria. Crec que la sang humana, el dolor, el sofriment i les ànimes són sagrats, també els dels palestins, i com a tals haurien de ser respectats.

És per això que, com a organització de drets humans que som, invertim els nostres millors esforços per documentar legalment tots aquests crims de guerra i contra la humanitat que es duen a terme no contra Hamàs o Fatah o el FPAP o grups de resistència, sinó contra civils palestins per se: ells són els que estan a l'ull de l'huracà i l'objectiu de l'exèrcit més ètic de Orient Mitjà, aquestes forces israelianes criminals.

L'única central elèctrica que hi ha a Gaza ha estat bombardejada i destruïda, i el resultat d'això és que només tenim electricitat quatre hores el dia. Es poden imaginar quina és la situació als hospitals i als quiròfons per a aquells que necessiten diàlisi o algun altre tipus d'assistència mèdica més sofisticada. Imaginin-se l'impacte que té això per als estudiants, les universitats, etcètera: quatre hores d'electricitat. És més, no podem ni tractar l'aigua, no podem tractar les aigües residuals, perquè tot ha estat bombardejat pels F-16 i els Apaches i els drons durant aquesta terrible guerra.

Els palestins no van inventar el dret internacional, el dret humanitari internacional o els drets humans. Nosaltres no vam inventar les convencions de Ginebra, no vam inventar la jurisdicció universal i no vam inventar l'Estatut de Roma del TPI. Va ser la crème de la crème de l'experiència humana, la gent hi buscava protecció, protecció per als civils en temps de guerra, i el que fa l'exèrcit israelià és posar els civils a l'ull de l'huracà i convertir-los en objectius.

Hi ha hagut un debat, just abans que comencés a parlar, sobre l'israelià que havia de parlar després de mi, o sobre algú que representava Israel. A mi no em fa res que el meu homòleg israelià activista de drets humans parli en nom meu, però no els que fan crims de guerra i crims contra la humanitat, que violen el dret internacional i els drets humans cada dia i de manera absolutament deliberada, sistemàtica. I això no és el que diem nosaltres; això és el que diuen totes les organitzacions internacionals de drets humans d'arreu del món: Amnistia, Human Rights Watch, la FIDH, la Xarxa Euromed de Drets Humans, la Comissió Internacional de Juristes..., això és el que diuen les organitzacions de drets humans israelians, això és el que diuen tots vostès: «Aquest estat fa crims de guerra i crims contra la humanitat.»

I quan intentem fer servir la llei –nosaltres som els advocats, els que defensem aquestes víctimes, els que defensem criatures i dones–, se'ns acusa de fer una mala interpretació de la legalitat internacional, del dret humanitari internacional i dels drets humans: som els agents de les organitzacions terroristes, i estem utilitzant malament tot això en contra de l'estat ètic, de l'estat civilitzat anomenat Israel.

Per què Israel té tanta por del TPI? Som nosaltres, els palestins, els que genèticament som terroristes? Se'ns ha acusat tota la vida de ser terroristes. Deixin que ens portin davant el TPI. Per què està tan preocupat, Israel? Tenen bons advocats, tenen bons fiscals, són un país civilitzat, respecten els drets humans, són els més ètics del món. Deixem que ens hi portin i ens acusin. Per què tenen tanta por del tribunal de justícia? El que volem no és l'autodeterminació o la independència o l'Estat palestí: és respecte i protecció per als civils palestins, i la fi i el cessament d'aquests crims de guerra i contra la humanitat.

Aturin l'agressió contra Gaza, aturin el setge contra Gaza. Potser alguns diuen: «Els habitants de Gaza mereixen això; tenen Hamàs i no ens importa, ens és igual.» Però què passa amb el nostre president, que és un bon amic d'Israel, que és un bon amic dels europeus, que és un bon amic dels americans? Hi ha neteja ètnica i «judeïtzació» a Jerusalem, asfíxia per a Jerusalem, desconexió de la resta de Cisjordània. Jerusalem queda exclòs, no té res a negociar. Què passa amb els assentaments de Cisjordània, amb els constants crims de guerra? S'expandeixen cada dia, verticalment, horitzontalment; es construeixen nous assentaments. En la ruta que connecta amb Israel, es confisquen terres cada dia; desplaçar-se entre pobles, camps i ciutats palestins és una missió impossible. Passar per cinc-cents llocs de control a Cisjordània..., això fa que els desplaçaments de la gent siguin una missió impossible.

Set mil cinc-cents presos van ser tractats..., la tortura, legal; cada dia hi ha incursions en ciutats, pobles i camps; set mil cinc-cents presoners, entre ells quaranta-set col·legues seus. Hi ha parlamentaris que estan en situació de detenció administrativa; «detenció administrativa» vol dir que la gent és allà, sense càrrecs, sense proves, sense registre policial, només sis mesos, però poden ser fins a quinze anys. Aquest és el destí dels seus homòlegs, els líders palestins electes com a tals. N'hi ha quaranta-set; entre d'altres, Marwan Barghouti, Saadat, i el president del consell.

L'ocupació –i ja acabo–..., no hi ha cap precedent en la història que parli d'una ocupació justa. L'ocupació és un crim d'agressió; per si mateixa, és un crim. Nosaltres no tenim dret a renunciar. Llegim molt bé el mapa. Sabem que Europa fa la conspiració de silenci davant del que està passant allà. Els EUA proporcionen immunitat política legal

total a un estat assassí que fa crims de guerra a plena llum del dia. Però no tenim dret a renunciar. No tenim dret a ser bones víctimes per a ningú; aquesta és la nostra humanitat, el nostre dret a defensar un repte. Sabem que simplement defensem una causa justa. Sabem que som al costat correcte de la història. Israel no és un estat inspirador; són colons, són criminals. Actuarem i mantindrem la nostra superioritat moral legal davant un estat tan criminal, perquè l'ocupació és sempre el mal. Els colons són dolents. Sabem que som les pedres de la vall; sempre hem estat allà, i continuarem sent-hi per sempre.

I ningú ens pot prendre el futur de les mans o del pensament. Mantindrem el nostre optimisme estratègic, perquè sabem que el futur és nostre. Amb el suport de persones lliures compromeses, un dia vencerem.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies al compareixent, i també a la persona que n'ha pogut fer la traducció. Passem al torn dels grups parlamentaris. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Beltrán per un temps de set minuts. Intentem ser breus, en el sentit que potser podem tornar a escoltar una altra rèplica del compareixent. Ho deixo a la seva consideració. Endavant.

Susana Beltrán García

Gràcies, presidenta. Mister Sourani, *thank you very much for being here, welcome to our home*. Sempre és molt més interessant escoltar-lo a ell que el que puguem dir nosaltres. Estem completament d'acord que aquelles persones que cometen crims contra la humanitat, doncs, puguin ser jutjades, i esperem que algun dia el Tribunal Penal Internacional, doncs, tingui jurisdicció a tot el món, i, per tant, totes aquelles persones i còmplices, doncs, puguin ser jutjats amb totes les garanties legals per un tribunal internacional.

Només faré dues preguntes. Una és justament relacionada amb el Tribunal Penal Internacional. Des de l'any passat, Palestina és part d'aquest tribunal i m'agradaria saber actualment què és el que s'està fent, eh?, amb relació a ells, amb relació a Palestina. Aquesta seria una primera pregunta, i una segona pregunta és que m'agradaria saber quina és la seva opinió sobre..., tinc entès que el mes que ve hi ha una iniciativa francesa perquè, doncs, tornin a haver-hi *peace talks* (*veus de fons*), això, converses de pau entre els palestins i els israelians, i m'agradaria saber quina és la seva opinió, si vostè, doncs, està..., ho veu amb esperança o creu que això, doncs, no servirà per a res.

I novament agrair-li la seva presència aquí. Thank you.

La presidenta

Gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. *Sabah el-kheir, ismi Ferran Pedret; Hizb Ishtiroqi al-Cataloni*. I fins aquí els meus coneixements d'àrab. (*Rialles*.) En primer lloc, m'agradaria agrair-li molt, en nom del Partit dels Socialistes de Catalunya, la seva presència aquí. Vostè ha centrat la seva compareixença en la situació a la franja de Gaza. De totes maneres, encara que sigui un moment tan sols, m'agradaria ampliar el focus per provar de captar una situació més general, diguem-ne.

Aquests dies es commemora la Nakba, de 1948, i des d'aleshores ençà aquest és potser un dels conflictes encara vigents més punyents i amb més capacitat de desestabilitzar tant la regió com el conjunt del món, eh? I no és casualitat que sigui així, perquè entenem que és un conflicte humà d'enormes proporcions, en què sovint s'oblida també la dimensió dels refugiats, de la diàspora palestina i la qüestió del dret al retorn dels refugiats a Palestina. L'ocupació –vostè ho ha assenyalat i és una evidència–..., des del punt de vista del dret internacional, l'ocupació és no només clarament injusta, sinó estrictament il·legal. Però és veritat, també, que si almenys l'Estat d'Israel es comportés de conformitat amb les normes internacionals que obliguen les potències ocupants, probablement la intensitat del drama que viu la població civil palestina dia a dia seria una mica menor. És a dir, seria potser més suportable la vida quotidiana que porten els palestins dia a dia.

Perquè el cert és que qualsevol que hagi estat a Palestina, i qui li parla hi ha estat, tot i que no a la franja de Gaza, s'adona que l'ocupació s'infiltra en tots els aspectes de la vida quotidiana de qualsevol palestí. És a dir, no afecta només aquelles persones que siguin activistes polítics o que formin part de les diverses formes de resistència civil contra l'ocupació, sinó que afecta a tots i cadascun dels palestins, sigui quina sigui la seva edat, sigui quina sigui la seva condició.

Estem parlant de l'apropiació de terres, de recursos naturals, de com s'arrenquen cultius centenaris i mil·lenaris com les oliveres, amb tot el que té de simbòlic, també. Estem parlant de la demolició de cases, estem parlant, efectivament, de l'ús de tots els instruments legals per expulsar o minoritzar la població palestina a Jerusalem. Estem parlant d'execucions extrajudicials en ocasions. Estem parlant de detencions administratives, aplicades també a menors d'edat i, com s'ha dit, a parlamentaris. Des d'aquí exigim novament, el Parlament de Catalunya ja ho va fer a través d'una resolució, però exigim novament l'alliberament del senyor Barghouti i de tots els membres de l'Autoritat Nacional Palestina que estan detinguts.

I estem parlant de la construcció d'un mur que aïlla i fragmenta les comunitats palestines al West Bank, a Cisjordània. I evidentment estem parlant, també, de l'inenarrable setge sobre la Franja de Gaza, una de les crisis humanitàries més sostingudes en el temps i més intenses pel que fa als seus efectes. Vaig tenir ocasió d'estar en un dels dos hospitals de Jerusalem que atenen població palestina i ens comentaven que una de les dificultats amb què es troben és que qualsevol evacuació mèdica, encara que sigui urgent, de població palestina resident a Gaza cap a aquest hospital requereix, evidentment, una autorització de les autoritats militars –tinc entès– israelianes, i que aquesta, sovint, triga a arribar o moltes vegades no arriba, i, per tant, s'impedeix el tractament a persones.

Una de les preguntes que li vull fer és saber si aquesta situació ha millorat respecte a fa aproximadament un any, que és quan vaig tenir notícia d'això, si hi ha mediació d'organitzacions humanitàries per facilitar aquest tipus d'evacuacions, i també preguntar-li per la situació –vostè hi ha fet referència, però em sembla que és una de les coses més greus, des del punt de vista humanitari, que està passant– respecte al tractament de les aigües, no? Perquè tenim entès que la Franja de Gaza és una de les zones del món on les aigües per consum humà estan més contaminades, i entenem que això té efectes, també, a mitjà i llarg termini, sobre la salut de la població palestina a la Franja de Gaza.

També preguntar-li –tot i que tinguem algunes de les respostes, però perquè quedi dit, també– quines creu que haurien de ser les actuacions de les forces polítiques com les que aquí estan representades, dels parlaments que vostè visita i quines creuen que poden ser les fórmules que l'opinió pública dels països europeus ha d'usar per contribuir a llevar un setge que de totes totes és un càstig col·lectiu, prohibit pel dret internacional. Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, per descomptat agrair la presència del senyor Sourani aquí, en aquest Parlament, i dir-li que per nosaltres és un honor que ens pugui acompanyar.

El primer missatge que li volem donar és que som dels convençuts que el dret internacional està del costat de les institucions i de la societat civil palestina. Vostès tenen la raó, perquè l'Estat d'Israel ha ignorat de forma repetida totes les diferents resolucions de les Nacions Unides que l'obliguen, d'alguna forma, a abandonar l'ocupació il·legal que està perpetrant sobre la terra palestina. Per tant, el relativisme o l'equidistància en aquest conflicte juga objectivament a favor dels assassins, perquè mai es pot comparar un botxí i la seva víctima. I aquest és un principi democràtic que qualsevol parlament democràtic hauria de tenir en compte.

Avui, un dels problemes que tenim més importants és que no tenim temps, primer perquè el temps va en contra del poble palestí, que cada dia està patint, i, en segon lloc, perquè l'Estat d'Israel juga d'una forma criminal a fer desaparèixer la possibilitat física

d'un estat palestí. Només una persona que ha estat a Palestina sap què vol dir el mur. No és el que veiem a les fotografies dels diaris, s'ha de viure en una casa palestina envoltada pel mur per saber el que això significa. Només una persona que ha estat a Palestina sap el que és un *checkpoint*, quan has d'anar a l'hospital, quan has d'anar al metge, quan has d'anar a veure la teva mare... I només una persona que ha estat a Palestina sap el que signifiquen les colònies jueves il·legals, que penetren en el territori de Palestina i se'l van menjant de mica en mica.

Tot això fa que una persona que és demòcrata, davant d'això ha de dir prou, i li ho ha de dir al causant d'aquesta barbàrie, que és l'Estat d'Israel. Nosaltres, evidentment, no estem en contra que existeixi l'Estat d'Israel, però l'Estat palestí ha de ser una realitat, amb la seva capital a Jerusalem.

Els demanem que segueixin lluitant, que nosaltres també seguirem lluitant aquí perquè també som palestins i catalans. I que algun dia Palestina serà lliure, i que sàpiguen que la causa palestina té amics i amigues arreu del món i també aquí, a Catalunya.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. És el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, i en aquest cas pel diputat senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Sourani, benvingut a Barcelona, benvingut a Catalunya, benvingut a Espanya. Hem escoltat amb extrema atenció i preocupació la seva exposició, i amb simpatia, també, per les legítimes aspiracions del poble palestí.

El Govern d'Espanya està fermament compromès en la consecució de la pau, basat en la solució dels dos estats, que comporta el dret d'Israel a existir, amb pau i seguretat, i el dret a la vida, al desenvolupament i a l'Estat del poble palestí.

El compromís d'Espanya ve de lluny. L'any 1991 Madrid va albergar una decisiva conferència de pau entre palestins i israelians, i és cert que avui dia aquesta via sembla tristament esgotada, i per això el nostre ministre d'Exteriors, el senyor García-Margallo, per revifar aquesta via, per donar vida a aquesta possibilitat de pau i d'acord, s'ha ofert, des del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, a convocar una segona cimera de Madrid, aquest cop sota els auspicis directes de les Nacions Unides, perquè a l'altra cimera de l'any 91 va mancar precisament una certa cobertura de les Nacions Unides, que hauria donat més força als acords. Una cimera que pugui portar aquesta solució dels dos estats amb pau, respecte i seguretat.

El ministre d'Exteriors espanyol va oferir, en el seu recent..., de fa, bé, una mica més d'un any de viatge a Ramallah, la mediació d'Espanya. El ministre d'Exteriors espanyol ha visitat Gaza –feia deu anys que no ho feia un ministre espanyol– i ha expressat, també a les autoritats israelianes, la necessitat urgent per avançar cap a la fi del bloqueig.

Hem expressat, també, que la política d'assentaments constitueix una amenaça per a la viabilitat d'aquesta solució dels dos estats. I jo el que voldria preguntar-li, finalment, és si vostè pensa també que aquesta és la millor solució. Quina és l'actitud de les diferents branques, diguéssim, palestines, davant de la situació? Si hi ha una certa unitat d'acció, que permeti una concertació. I quina és, davant d'un conflicte enquistat, tan complicat i enverinat, la millor via de solució d'acord amb el que vostè pensa.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula el diputat Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. El diputat Pedret ja ha introduït la qüestió del dret al retorn del poble palestí. A mi m'agradaria posar sobre la taula i que a veure si el ponent ens pot explicar alguna cosa més sobre què passa o què està passant amb aquells refugiats palestins que es trobaven a Síria, i que arran del conflicte siríà han hagut de patir un nou exili, aquesta vegada a Turquia o més enllà, no? Com estan essent, doncs, doblement o triplement victimitzats i atacades, aquestes famílies, i com posem aquest tema sobre la taula ara que no per als estats de la Unió Europea, que és evident que a

l'Europa fortalesa..., doncs, no tenen cap mena de sensibilitat sobre aquesta qüestió, però sí en els moviments populars que hi ha arreu d'Europa de suport a la població refugiada, com posem també aquest tema a l'agenda de la qüestió dels refugiats.

M'agradaria, també, seguint el fil de la qüestió dels crims de guerra, que ens expliqués si també entén, com molts juristes en aquest país, que va ser precisament la querrel·la per investigar la responsabilitat de l'exèrcit d'Israel a la massacre del barri Al Daraj de Gaza, que va provocar l'obertura d'un procediment judicial a l'Audiència Nacional espanyola, quan a l'Estat espanyol encara existia el principi de jurisdicció universal, que aquest principi de jurisdicció universal avui ja no el tenim, perquè l'ha derogat el Govern del Partit Popular, però que algunes fonts diuen que va ser precisament el ministre socialista Miguel Ángel Moratinos qui es va comprometre en el seu moment amb la ministra d'exteriors israeliana que modificarien la llei perquè aquest procediment, doncs, no seguís endavant.

Podem entendre, doncs, que Israel també mana a l'Estat espanyol, modifica lleis que no només eliminen la jurisdicció universal amb relació a Gaza, sinó amb relació a tots els procediments que hi havia oberts en matèria de tutela internacional de drets humans?

I la tercera qüestió: què podem fer com a país, què podem fer com a..., Catalunya, per donar suport, per ajudar, per solidaritzar-nos amb el poble israelià. Aquest país té dues ànimes, té una esquerra compromesa amb la justícia i que col·loca la vida en el centre de l'acció política –i s'ha plasmat clarament avui en les nostres intervencions–, i té una dreta que està disposada, sota el benefici econòmic, a subscriure el que faci falta, encara que s'emportin per davant el respecte als drets humans.

No tinc clar on és Esquerra Republicana, sincerament, si a la dreta o a l'esquerra, després de la vergonyosa posició que ha tingut amb relació a aquest tema a la comissió d'avui. Però sí que vull posar sobre la taula que el dia que nosaltres siguem un país sobirà, volem ser-ho per ser un actor en la geopolítica internacional, que generi una nova hegemonia política a la Mediterrània, que comenci a mirar a totes les ribes de la Mediterrània d'igual a igual i que generi noves relacions de solidaritat amb Palestina i amb la resta de pobles germans de la Mediterrània.

Visca Palestina.

La presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la diputada Casamitjana.

Magda Casamitjana i Aguilà

Bé, moltíssimes gràcies, senyor Raji Sourani, per ser aquí, i a totes les persones que els acompanyen, molt benvinguts al Parlament de Catalunya. Miri, jo parlaré en nom de Junts pel Sí, no d'Esquerra Republicana ni de Convergència, ni del meu partit ni de demòcrates ni dels independents. Hem consensuat unes paraules molt sentides, eh?, unes paraules que surten del cor, unes paraules que, encara que no siguin aquelles que potser voldríem en aquest moment, són les que en aquest moment volem expressar.

Les primeres paraules que vaig escoltar, les primeres paraules que em van ensenyar molts i molts nens i nenes àrabs que van venir a una ciutat molt petita que es diu Roses i que jo era professora, que de la mateixa manera que jo els ensenyava català, ells m'ensenyaven també la seva llengua per poder-nos comunicar. *Ana ismi Magda* –també en sé una miqueta. I les dues paraules que vaig... –no sé si les pronunciaré bé–, eren «*xukran*», és a dir «gràcies», i «*ismaa*», és a dir «escolta», que és el que jo he intentat, i nosaltres, els diputats, avui hem intentat fer.

Primer, agrair-li que vostè sigui aquí i que ens expliqui amb aquest fervor i aquesta gairebé ràbia de defensar les persones que en aquest moment estan vivint un infern a casa seva, i «*ismaa*», escoltar. L'hem escoltat. No és avui, només, que hem conegut i coneixem el que vostès estan patint a casa seva. Ho vivim, no són vostès invisibles en aquest món i en aquesta societat catalana.

Per nosaltres, el desig nostre, suposo, i de tot el món, és que s'acabi ja aquest llarg i dur conflicte bèl·lic, i que sobretot els drets humans que vostè reclama, que vostè defensa, que vostè crida, que vostè clama, imperin i siguin de la màxima prioritat en aquest món tan insensible, tan insolidari arreu, també a la seva terra. Ens cal eliminar i eradi-

car la violència. No és possible avançar per construir aquesta societat que vostè ens explicava, una societat amb universitaris, una societat amb criatures, una societat en què ha de passar el dia a dia, que ha de sobreviure dia a dia no és possible amb aquestes condicions tan cruels que vostè ens explica i que no només passen, per desgràcia, al seu país.

Ens cal una resolució pacífica, no sé exactament com ho hauríem de fer. Em sumo a totes les preguntes que han fet els companys diputats i diputades, admetent que m'és impossible preguntar-li què més, què més podem fer nosaltres, des d'Europa? Què més es pot fer des del món? Què més podem fer? Digui'ns-ho vostè, per mirar que aquestes coses no arribin a passar. La pau ha de ser del poble, sobretot, també, com vostè reivindica, no només dels governants.

Només reclamar respecte al que vostè ha reclamat i protecció per als drets humans també a Palestina, i que a Europa, aquest fracàs semblant... –que sembla que han anat fracassant no només les relacions amb Europa, sinó les relacions amb totes les associacions que vostè ha dit–, aquest fracàs tan contundent com podem, d'alguna manera, reconduir-lo per arribar d'una vegada per totes a la fi d'aquest conflicte.

Per tant, no faré més preguntes, sinó que continuaré escoltant, *ismaa*, i donant-li una vegada més *xukran*, les gràcies, per ser aquí i explicar-nos amb la seva convicció el que està patint el seu país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. És el torn de rèplica per part del senyor Sourani. Té la paraula.

Raji Sourani

Thank you, chairwoman. I think I would need a few hours to answer all those questions that had been made here, but I'm very positively shocked with the level of knowledge and the updates the respected parliamentarians do have about the situation in Palestine and the occupied Palestinian territories, precisely. It's very precise and it's very kind. It's not, you know, just a matter of newspaper's information, no, it's obvious; and it's first-hand information, and people are caring.

This makes us feel much stronger, believe me. I mean, when free people know, just the fact they know, we know, we decide to stand, because free committed people always stand for two things: justice and dignity, just as simple as that. It doesn't need any complication, the blind can see.

I want to update about the ICC, where we are in this position. Palestine was recognized as a member state in 2012, the 29th of December, and then, after the offensive of summer 2014, president Abbas signed, ratified Rome Statute. We engaged very, very effectively with the ICC, because, as you are aware, the ICC is a court for individuals, not for states. ICG is a court for states, but ICC is for individuals. So, its victims are lawyers and the human rights organizations who can get involved in that; states have nothing to do with it.

And, believe me, we learned quite a lot from our cousins. We learned how not to use Arab demagogue, I mean *bla, bla*, and we have simple rules to our victims: not to forget and not to forgive. Victims only have that right, but, as their representatives, we have no right to forget or forgive, and we legally documented all Israeli war crimes, and crimes against humanity are there. So we engaged, and now the ICC prosecutor Bensouda has decided to go in a process, what they called «preliminary investigation». Preliminary investigation is the first stage, where basic evidence is collected in order to be presented to the ICC court and judges. So, we hope –because we don't have the tolerance of the Colombians to wait for twelve years– by the end of this year the ICC prosecutor will conclude and decide firmly on referring the case to the court of the ICC.

And if this happens..., and we are aware about political pressure by different states not to proceed with, and we know about the possibility of obstructing this at the Security Council by the US, but under all circumstances we think this will go and this will work, because we have a really first-class attorney general at the ICC. We are confident about its decision and we are working very close to it. And once the decision has been taken, all what it takes us is just to press the button and hundreds of cases will be there,

it's ready, steady to go. From our side we are fully prepared, fully equipped. And we are not doing that, by the way, by ourselves or alone, we are doing that with a group of superfantastic lawyers: Spanish, British, Americans, Germans, Italians, Swedish, Australians... I mean, it's the *crème de la crème* of human beings, who are in support not for the Palestinians politically, but as human beings, as victims who deserve justice and dignity. And they are so motivated and so committed to this.

Regarding the French initiative and negotiations, I don't know, I mean, what negotiation, what peace process people are talking about. You have a situation very simple, very clear: in Gaza you have, according to the ICRC, illegal, inhuman, consistent, collective punishment, and it should be abolished completely and immediately. Two million people, I mean, suffocated, and in Jerusalem you have a cleansing Judaization. In West Bank you have a new brand of apartheid. This is..., after twenty-two years of peace process, we are paying for it on our skin. You know, fifty-one days in Gaza, in these 365 square kilometres, 2 million people, Apaches, F16s, drones, tanks, artillery, gunboats, elephant in the garden, bombing killing, no safe place in entire Gaza; no one of us would sleep one night thinking next morning would come and that he or she, or our families, would be alive. Fifty-one consecutive days. This is a shame, it's a shame this is happening. And then we talk about peace. What peace we are talking about? We are talking about ABC: right to life, right to life for children, women, civilians. It's a criminal state.

And the problem is not Israel. When the entire European capitals say: «Yes, Israel has the right to do that», when the US say: «Israel has the right to do that.» To kill? To kill civilians? To do war crimes, crimes against humanity? Why are you blaming Bin Laden? Why are you blaming ISIS? That's the rule of jungle. There is holy blood, suffering on soils. We care about our people, we care about our civilians, we are not sub-human. We cannot be good victims. If you want the rule of law, you cannot allow this to happen. The message you are conveying to the regions..., that's the harvest in Syria, in Yemen, in Libya. This is the harvest of your sense. And then you wonder: «Oh! Look at the Arabs. They are doing massacres.» Yes, you are giving the example: how this happened there, and why this doesn't happen there. Only Saudi Arabia, only Emirates, are the good partners of Europe and the US, the corrupt dictatorships; those who suppress all press, democracy, rule of law, human rights, are the friends of the West. But those, like ourselves, who defend rule of law, democracy and the human rights are blacklisted in Europe and in the US. We are not welcome, very unfortunately.

The message at that part of the world should be very clear. Everybody will pay for it, it's not only us. What Israel is doing for Gaza..., they are sending 2 million people out. Everybody knows the OCHA report: 2020, Gaza, an uninhabitable place. I'm telling you that it's already been an uninhabitable place for the last ten years. Everybody knows. Everybody knows, as you were rightly warning, what's happening in the West Bank, in Jerusalem: it's ethnic cleansing. Time is running and the world expects Palestinians to be nice, to be good victims. Do we have to die in silence? Everybody forgets there is a criminal, belligerent occupation, the only occupation on earth.

And we are entitled to something the Americans introduced to the UN: it's called the «right of self-determination»; *self*, we decide about our freedom. Nobody gives us that. We are entitled to our right of self-determination, that's the article 1 of civil rights covenant. «Article 1. All peoples have the right of self-determination.» We have no right to be good victims, and we will fight for our rights. Time with us, against us..., that's what they want, they want us to give up, to lose the hope. We are full of hope, because we are in the right side of history and we know tomorrow is ours.

(Traducció.)

Gràcies, presidenta. Crec que necessitaria unes quantes hores per contestar totes les preguntes que s'han fet aquí, però estic molt gratament sorprès pel nivell de coneixement que els respectats parlamentaris tenen sobre la situació a Palestina i als territoris palestins ocupats, precisament. És molt precís, i també és molt reconfortant. No és, ja ho saben, només qüestió de conèixer informació periodística, no, és obvi; és informació de primera mà, i la gent se'n preocupa.

Això ens fa sentir molt més forts, creguin-me. És a dir, quan les persones lliures saben, només pel fet que saben, nosaltres tenim motius per posar-nos dempeus, perquè les

persones lliures compromeses sempre defensen dues coses: la justícia i la dignitat, tan senzill com això. No cal complicar-s'hi gens, fins i tot els cecs ho poden veure.

Vull donar-los informació actualitzada sobre el TPI, on estem en aquesta posició. Palestina hi va ser reconeguda com a estat membre l'any 2012, el 29 de desembre, i llavors, després de l'ofensiva de l'estiu del 2014, el president Abbas va signar, va ratificar l'Estatut de Roma. Ens vam comprometre molt, moltíssim, amb el TPI, ja que, com saben, el TPI és un tribunal per a persones, no per a estats. L'ICG és un tribunal per a estats, però el TPI és per a persones. Per tant, les seves víctimes són advocats i les organitzacions de drets humans que poden involucrar-se en aquesta qüestió; els estats no hi tenen res a veure.

I, creguin-me, n'hem après molt, dels nostres cosins. Hem après a no utilitzar la demagògia àrab, vull dir, bla-bla, i tenim regles simples per a les nostres víctimes: no oblidar i no perdonar. Només les víctimes tenen aquest dret, però, com a representants seus, no tenim dret a oblidar o perdonar, de manera que hem documentat legalment tots els crims de guerra israelians, i els crims contra la humanitat són allà. Per tant, hi estem compromesos, i ara el fiscal Bensouda del TPI ha decidit entrar en un procés, el que ells anomenen «investigació preliminar». La investigació preliminar és un primer pas en el qual es recullen proves bàsiques amb la finalitat de presentar-les davant els jutges i la cort del TPI. Per tant, confiem –perquè no tenim la tolerància dels colombians per esperar dotze anys– que a finals d'aquest any el fiscal del TPI conclourà i decidirà de manera ferma remetre el cas a la cort del TPI.

I si això passa..., i som conscients de la pressió política per part de diferents estats perquè això no tiri endavant, i sabem que hi ha la possibilitat que els Estats Units ho bloquegin al Consell de Seguretat, però pensem que sigui com sigui això tirarà endavant i sortirà bé, perquè tenim realment un fiscal general de primera classe al TPI. Confiem en la seva decisió i estem treballant molt a prop seu. I una vegada s'hagi pres la decisió, el que haurem de fer serà simplement prémer el botó i centenars de casos hi arribaran, està tot preparat, tot a punt per sortir. Per la nostra banda, estem absolutament preparats, totalment equipats. I, per cert, això no ho estem fent nosaltres sols, ho estem fent amb un grup d'advocats absolutament fantàstics: espanyols, britànics, americans, alemanys, italians, suecs, australians... És a dir, són la crème de la crème dels éssers humans, que donen suport als palestins no per motius polítics, sinó com a éssers humans, com a víctimes que mereixen justícia i dignitat. I estan absolutament motivats i compromesos amb això.

Pel que fa a la iniciativa francesa i les negociacions, no sé de quina negociació, de quin procés de pau parla, la gent. La situació és molt simple, molt clara: Gaza està sotmesa, d'acord amb el CICR, a un càstig col·lectiu continuat, inhumà i il·legal, i s'hauria d'acabar completament i immediatament. Dos milions de persones asfixiades, i a Jerusalem hi ha neteja ètnica i «judeïtzació». A Cisjordània hi ha un nou tipus d'apartheid. Això és..., després de vint-i-dos anys de procés de pau, ho estem pagant en la nostra pròpia pell. Cinquanta-un dies a Gaza, en aquests 365 quilòmetres quadrats, 2 milions de persones, Apaches, F-16, drons, tancs, artilleria, llanxes canoneres, bombardejos i matances, no hi ha ni un sol racó segur a tot Gaza; ningú de nosaltres podria dormir ni una nit pensant si l'endemà ell mateix, o les nostres famílies, continuarien vius. Cinquanta-un dies seguits. Això és una vergonya, és una pena que això estigui passant. I després parlem de pau. De quina pau parlem? Parlem de l'abecé: dret a la vida, dret a la vida per a infants, dones i civils. És un estat assassí.

I el problema no és Israel. Quan totes les capitals europees diuen: «Sí, Israel té el dret de fer això», quan els EUA diuen: «Israel té el dret de fer això.» Matar? Matar civils? Fer crims de guerra, crims contra la humanitat? Per què doneu la culpa a Bin Laden? Per què doneu la culpa a Estat Islàmic? És la llei de la selva. Hi ha sang sagrada i sofriment vessats a terra. Ens preocupem per la nostra gent, ens preocupem pels nostres civils, som humans. No podem ser bones víctimes. Si volen l'estat de dret, no poden permetre que això passi. El missatge que s'està transmetent a les regions..., és el que es recull a Síria, al Iemen, a Líbia. Això és el que es recull a partir del seu missatge. I després es pregunten: «Oh! Mireu els àrabs. Estan fent massacres.» Sí, vostès els estan donant exemple: com va passar això allà, i per què no passa allà. Només l'Aràbia Saudita i els Emirats Àrabs Units són els socis bons d'Europa i els EUA, les dictadures corruptes;

els que suprimeixen la premsa, la democràcia, l'estat de dret i els drets humans són els amics d'Occident. Però aquells que, com nosaltres mateixos, defensen l'estat de dret, la democràcia i els drets humans són a la llista negra d'Europa i dels EUA. Nosaltres no som benvinguts, molt lamentablement.

El missatge cap aquella part del món hauria de ser molt clar. Ho pagarem tots, no només nosaltres. El que està fent Israel a Gaza..., estan eliminant 2 milions de persones. Tothom coneix l'informe de l'OCAH: 2020, Gaza, un lloc inhabitable. Jo els dic que ja ha estat un lloc inhabitable durant els últims deu anys. Tothom ho sap. Tothom sap, com bé advertien vostès, què està passant a Cisjordània, a Jerusalem: hi ha una neteja ètnica. El temps s'acaba i el món espera que els palestins siguin bons, siguin bones víctimes. Hem de morir en silenci? Tothom oblida que estem patint una ocupació bel·ligerant criminal, l'única ocupació que hi ha al món.

I tenim dret a una cosa que els americans van introduir a l'ONU: es diu «dret a l'autodeterminació»; auto, nosaltres decidim sobre la nostra llibertat. Ningú ens ho dóna, això. Tenim dret a l'autodeterminació, aquest és l'article 1 del pacte pels drets civils. «Article 1. Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació.» No podem ser bones víctimes, i lluitarem pels nostres drets. El temps amb nosaltres, contra nosaltres..., és el que volen, volen que ens donem per vençuts, que perdem l'esperança. Doncs, estem plens d'esperança, perquè estem al costat correcte de la història i sabem que el futur és nostre.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies per la seva compareixença. Gràcies també als grups parlamentaris. Donaríem per acabat aquest punt. Acomiadarem, doncs, el senyor Sourani i a partir de les cinc donarem pas al següent compareixent.

Per tant, tenim aquests vint-i-cinc minuts de temps. Per tant, ens retrobem de nou a les cinc de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de cinc de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les cinc i dos minuts.

La presidenta

Doncs, bona tarda. Reprenem aquesta sessió de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència.

Compareixença d'Uriel Benguigui i Azulay, president de la Comunitat Israelita de Barcelona i vicepresident primer de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, per a informar sobre la situació política i social de l'Estat d'Israel

357-00094/11

És el torn ara de la compareixença del senyor Uriel Benguigui, president de la Comunitat Israelita de Barcelona i també vicepresident primer de la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya. També l'acompanya el senyor Toni Florido, que és el president de l'Associació Catalana d'Amics d'Israel. Siguin molt benvinguts a aquest Parlament, que, com saben, és casa seva.

Els donaré la paraula per un temps de vint minuts, després cedirem la paraula als portaveus dels grups parlamentaris, per un temps de set minuts, i finalment també podran fer un darrer torn de rèplica.

Per tant, sense més, els passo la paraula.

Gràcies.

Uriel Benguigui i Azulay (president de la Comunitat Israelita de Barcelona)

Bé, bona tarda a tots. Perdoneu que al control de seguretat m'hagin confiscat les banyes i la cua, però, bé, per entrar al Parlament els diables hem de venir nets i polits, perquè pel que he sentit la intervenció d'abans ha estat bastant divertida.

El meu nom és Uriel Benguigui i sóc propalestins –propalestins– i proisraelians. Abans de començar voldria agrair a la Mesa de la Comissió d'Acció Exterior –perdoneu que no em sàpiga el nom sencer de la comissió– i també als grups que han fet possible la meva intervenció avui aquí.

També vull aprofitar per felicitar els jueus del món sencer perquè avui estem de festa. Avui fa seixanta-vuit anys de la creació de l'Estat d'Israel. I també vull felicitar, com no podria ser d'una altra manera, els israelians, els àrabs israelians, els jueus israelians, els cristians israelians, inclús als ateus israelians, a tots, que avui estan de festa.

Són seixanta-vuit anys de democràcia, d'avenços tecnològics, d'avenços científics, d'avenços a nivell de ramaderia; són seixanta-vuit anys on s'han aconseguit vuit –si no m'equivoco– premis Nobel, que ha estat un model de veritable convivència entre les diferents religions. És un país on hem aconseguit –i m'incloc dins d'aquest país–, doncs, per exemple, que els senyals de trànsit estiguin en els tres idiomes..., dos idiomes oficials, no són l'hebreu i l'anglès, sinó l'hebreu i l'àrab. Els dos idiomes oficials a Israel són l'hebreu i l'àrab. Per tant, són sobretot seixanta-vuit anys de democràcia, d'un oasi, veritable oasi de democràcia a l'Orient Mitjà.

Jo, si he de ser sincer, estic aquí més que res perquè..., en fi, durant aquesta setmana hi ha tot un seguit d'actes que han convocat unes associacions –es diuen SPD o BDS, o no sé com se'n diuen–, que volen d'alguna manera deslegitimar la legalitat internacional. I és curiós que avui, que el que estem fent és d'alguna manera celebrar una resolució de les Nacions Unides, la resolució del pla de partició de les Nacions Unides, que volia dividir el territori entre el mar Mort i la mar Mediterrània en dos estats, un de jueu i un d'àrab, doncs, hi ha gent que lamenta això, no?, que està plorant perquè s'ha complert la legalitat internacional i les resolucions de les Nacions Unides.

I és per això que aquesta setmana, doncs, hi ha un grup de persones que estan plorant i que ho lamenten molt, no? Doncs jo veritablement lamento i em sap molt greu que la legalitat internacional sigui motiu de pena, de tristor, i em preocupa, no? Em preocupa bastant que, en l'àmbit del Parlament de Catalunya, doncs, en fi, gent que ve a lamentar i a..., en fi, i a plorar perquè s'ha complert amb la legalitat internacional, tingui lloc. Però òbviament el Parlament és la casa de tots i tothom té el dret a parlar, inclús al Parlament d'Israel, on gent que crida a la destrucció del mateix Estat té el seu lloc al Knesset. Parlo, òbviament, dels partits àrabs que estan a Israel.

Israel, com he dit abans, és fill de la legalitat internacional, és fill del pla de partició de les Nacions Unides, i aquest pla de partició promovia un estat jueu i un estat àrab –un estat jueu i un estat àrab– al territori que hi ha entre la mar Mediterrània i el mar Mort. I fins que a les Nacions Unides no hi van entrar un seguit de països, òbviament hostils a Israel, la majoria de les resolucions no han estat contra Israel. Òbviament, com és lògic, quan entren un grup o una part important de països que no tenen relació amb Israel, doncs, el més normal és que, com que un país és un vot a les Nacions Unides, és normal que hi hagin resolucions absolutament absurdes, i si ens posem a comptar el nombre de resolucions que hi han contra Israel a les Nacions Unides és veritablement per plorar o per riure, no?

La resolució 242, el quartet, el full de ruta, el pla de pau amb Jordània, totes les iniciatives de pau que s'han fet entre Israel i els països àrabs, promogudes pels països occidentals, al final diuen el mateix: «Fi de la violència», «final del terrorisme», «final de qualsevol mena de violència», per després començar un diàleg directe per establir un estat palestí. I això és del que es tracta. Estem parlant d'això. Jo m'imagino que el senyor que ha vingut abans haurà començat a parlar de..., en fi, de nens, morts i tot això, que ho lamentem, perquè jo sí que lamento cadascuna de les víctimes palestines. A Israel es lamenta cadascuna de les víctimes palestines.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

M'agradaria saber si ells lamenten, doncs, per exemple, això. Això és avui, eh? Això no és fa deu anys, això és aquests dies, cridant a la intifada dels ganivets, eh? Això, atemptats *a diestro* y *siniestro* contra ciutadans civils a Jerusalem, a Tel-Aviv, a qualsevol ciutat del país pel simple fet de ser no israelià, de ser jueu. Atropellaments, eh?, que aquesta imatge és forta, és una ganivetada a un senyor israelià. Això no és violència, suposo, pel que ha estat aquí abans, o per la gent que combrega amb això. I evidentment que el

conflicte... Jo avui he tingut l'oportunitat d'escriure un article a *La Vanguardia*... Diuen els negociadors palestins i israelians que la solució sobre el mapa està escrita, el problema és el de sempre, el problema és que hem d'acabar amb tot això, hem d'acabar amb la violència. Si no acabem amb el terrorisme, serà impossible avançar en un procés de pau i de convivència.

Això són atemptats terroristes a Israel, però jo no només parlaré d'això, jo òbviament també parlaré de Gaza, evidentment que jo parlaré de Gaza. Això és Gaza. Evidentment que sí –evidentment que sí. Però també és cert que amb els diners que la comunitat internacional ha donat per a la reconstrucció, la suposada reconstrucció de Gaza, doncs, les imatges són aquestes, el president de Hamàs a Gaza, al seu jet privat amb tota la seva cúpula. El seu poble com a escuts humans a la Franja de Gaza, però ell al seu jet privat amb deu places o vint, no sé quantes places en té, amb un pastís aquí, que veig, meravellós. Doncs això és la realitat del poble palestí, els seus dirigents.

Això és Gaza també, senyors, aquest hotel a la costa. I jo me n'alegro, eh?, m'alegro molt que això sigui Gaza. Veritablement m'alegro molt que això sigui Gaza. Els diners que la comunitat internacional dóna suposadament per a la reconstrucció de Gaza van per a això, avui, això no és fa dos anys, això és avui, eh? Túnel, que entren dins del territori sobirà israelià. Perquè vull fer aquí un parèntesi. Perquè els ciutadans de Gaza, millor dit, perquè els governants de Gaza estiguin tranquils, Gaza ha de ser un territori *Judenfrei* –en alemany, lliure de jueus–; perquè els ciutadans de Gaza estiguin tranquils i els governants acceptin que es compleix amb la legalitat internacional, no hi pot haver cap jueu. Això, el mateix Mahmud Abbas, president de l'Autoritat Nacional Palestina, entre cometes, «el moderat», que jo considero moderat, el mateix Mahmud Abbas ha dit: «Que en el futur estat palestí no hi haurà cap jueu.» Només ell i el senyor Abu Bakr al-Baghdadi, califa de l'Estat Islàmic, han dit una cosa semblant. A l'Iran, amb tots els seus defectes –no seré jo qui defensi l'Iran–, hi viuen deu mil jueus.

Això és Gaza, túnels, avui. Aquí és on s'utilitzen els diners de la comunitat internacional, així és com s'utilitzen els diners de la comunitat internacional. I, per cert, les matèries primeres que hi entren, no per helicòpter ni per vaixell –no calen flotilles–, pel mateix lloc fronterer que hi ha entre Gaza i Israel; formigó, que entra per Israel, utilitzat per fer això i no per reconstruir els edificis que he ensenyat abans. Aquest és el problema. Els mateixos líders i periodistes egipcis, a la darrera ofensiva o defensiva de Gaza, van criticar els governants de Gaza, dient: «Què feu llançant míssils contra Israel, si sabeu perfectament que en el moment en què llanceu un míssil al minut caurà un altre míssil al lloc on heu llançat el míssil? Què voleu fer?»

Jo veritablement lamento molt aquests actes que s'estan fent –dos o tres– aquesta setmana, que crida literalment a trencar llaços amb Israel. Molt, molt simptomàtic. Jo no conec el senyor que ha parlat abans. M'imagino que el que ha dit és el que ha de dir, perquè si diu una cosa contrària òbviament no podria tornar a Gaza, això ja ho tinc claríssim. De totes maneres, mentre ell ha dit el que ha dit, mentre ell s'ha posat nerviós, com han dit que s'ha posat, allà a Israel hi ha una comissió palestina parlant, secretament, òbviament, amb els israelians de temes de seguretat, impostos, taxes, aigua, etcètera. Aquesta és la realitat –la realitat. Aquest moviment SPD, o no sé com es diu, diu que: «La nostra llibertat...» –posa al seu eslògan–, «la nostra llibertat és incompleta sense la del poble palestí», diu que deia Nelson Mandela; no, no, i ho dic jo també. La meua llibertat no és complerta fins que no sigui el poble palestí lliure, i tant! Del que ha de ser lliure és dels seus governants –dels seus governants.

Ben Gurion va dir..., el fundador de l'Estat d'Israel va dir que Israel *mai* hauria de ser jutjada pels seus avenços tecnològics, que he explicat abans, ni els avenços a nivell de ramaderia, de..., en fi, de tota mena, sinó pel seu nivell moral. I òbviament –i òbviament– nosaltres en som..., en fi, dipositaris d'aquesta afirmació i ens sentim molt responsables de qualsevol..., com a jueus, no com a israelians, perquè, per cert, jo no sóc israelià, jo sóc ciutadà català o espanyol, europeu, amb passaport d'aquí, i no tinc cap situació legal a Israel, però com a jueu que sóc m'interessa i m'amoïna molt el que passa a Israel.

Aquest moviment és un moviment racista, xenòfob, i a més a més és nociu per als àrabs. Us en posaré un exemple. Aquest moviment va intentar –va intentar, de fet, ho va aconseguir– tancar una fàbrica perquè –suposadament, no– veritablement estava a ter-

ritoris palestins; una fàbrica de refrescs que es diuen SodaStream. Vaig tenir l'oportunitat de parlar i de sentir testimonis dels ciutadans palestins que cobraven quatre vegades més a la fàbrica que no pas a Ramallah, i veritablement aquest moviment va contra els interessos dels mateixos palestins. Òbviament que hi ha de donar solució, òbviament que hi han territoris que han de formar un estat palestí. La sort i l'avantatge que té Palestina és que no està en dubte. La Xina posa en dubte la independència del Tibet i de Taiwan. Rússia posa en dubte la independència d'aquestes repúbliques que acaba de conquerir, i de què ningú diu res, per cert. Israel no posa en dubte que Palestina és un estat, ningú ho posa en dubte. En dubte es posa si aquest estat no serà hostil contra Israel, aquesta és la qüestió.

Jo també lamento, i aprofito que esteu..., imagino que esteu tots els grups parlamentaris aquí, per lamentar aquestes..., per lamentar, no parlamentar, sinó per lamentar les mocions que amb nocturnitat es volen dur a terme en certs ajuntaments del país. En fi, entenc que es facin amb nocturnitat, perquè si hi hagués debat, els que la promouen sabrien que perdrien qualsevol possibilitat de guanyar o de..., en fi, de tirar endavant aquestes mocions.

Estem d'acord que una ocupació de territoris... Hi estem d'acord. El que a mi em fa molta pena i em sobta bastant és que fa avui seixanta-vuit anys, el David Ben Gurion, el fundador de l'Estat d'Israel, la primera cosa que va fer..., sabeu la primera cosa que va fer? Va cridar als jueus del món sencer: «Veni cap aquí, que construirem un país de nou. Oblideu-vos de la Xoà...» –bé, no oblideu-vos-en..., en fi– «començarem de nou». No oblidarem mai la Xoà, òbviament. Tenim dos dies només –dos dies–, perdó, nosaltres, el 27 de gener, que fem en aquesta casa el dia de la Xoà, i, a més a més, la setmana passada commemorem també l'alliberament del camp d'Auschwitz. Són dos dies per no oblidar, però tirarem endavant. I això és el que va dir David Ben Gurion i tots els jueus que vivien allà. Vuit-cents mil jueus van cridar tota la resta de jueus per unir-se a aquest projecte.

A mi el que em sobta és que aquest moviment i molts dirigents palestins es neguin a acceptar un acord de pau amb Israel, perquè, com he dit abans, l'acord en si ja està dibuixat, és un acord molt senzill, i si després voleu, doncs, us ho puc explicar. Però no s'accepta per un motiu, pel tema dels refugiats. Sabeu vosaltres què vol dir el tema dels refugiats? Quan diuen: «No, és que és una qüestió de mínims, és una qüestió de mínims el tema dels refugiats.» És que el tema dels refugiats, clar, quan hi ha debat és interessant per als que no ho volen, perquè dóna lloc a malentesos.

Tan poca confiança tenen els governants palestins en la seva gent que pretenen fer un país, sabeu com? Dient als palestins que estan arreu del món, a Xile, al Líban, a Jordània... Sabeu com ho volen fer? Cridant a tots els palestins d'arreu del món i dient: «Cap a Israel». Això és el dret als refugiats que demanen els palestins, no que els palestins puguin tornar a Palestina, no –no, no. Ells el que volen és que els palestins, els 7 o 10 o no sé quants milions de palestins que hi ha arreu del món vagin a viure a Israel. És com si jo, que la meua família ve del Marroc, o amics nostres de la comunitat que vénen d'Egipte, de l'Iraq, de Síria, del Líban, ara, doncs, diguéssim: «Escolta'm, com que a partir de la guerra vam haver de marxar, doncs, tenim el dret a tornar.» Òbviament, a ningú se li acudeix ara intentar tornar a Síria, òbviament. Aquesta és la qüestió de mínims que demanen alguns, inclús aquí, a casa nostra, que evidentment no és una qüestió de mínims, és una qüestió absolutament impossible, perquè seria la fi d'Israel. És una manera molt elegant de dir que no s'està d'acord amb l'existència d'Israel.

Què fa Israel, mentrestant, amb els palestins, mentre s'arriba a una solució? Ajudar a construir aquest estat. El que fa Israel és ajudar a construir aquest estat. Com? Intentant generar riquesa als palestins i als territoris palestins.

Com intento ser rigorós i no tinc les dades, podria dir que el PIB de Cisjordània ha crescut entre dos i tres vegades el nostre, el d'aquí. I el de Gaza molt més, òbviament, per raons òbvies, perquè venien d'una situació terrible.

Senyors, aquí –i ho he escrit aquest matí–, no es tracta només d'un acord de pau entre uns governants i altres, es tracta de veritable reconciliació. Es tracta que..., en fi, una persona com jo, que sóc jueu, es pugui posar això, que és una quipà i pugui caminar pels carrers de Gaza sense cap problema, o per Ramallah, o inclús per Bagdad o

pel Caire, o per Amman o per Beirut. El dia que jo pugui fer això, com ho puc fer aquí, a Barcelona, aquell dia estarem parlant de pau. Perquè, senyors, un ciutadà palestí pot creuar avui mateix l'esplanada, òbviament la dita Esplanada de les Mesquites o Mont del Temple, evidentment que ho pot..., no només ho pot traspasar, sinó que pot i és el seu dret resar allà, sinó que pot passar per l'esplanada del Mur de les Lamentacions sense cap problema. La pregunta és si jo puc anar amb una quipà per l'Esplanada de les Mesquites, aquesta és la pregunta.

Hi ha, com he dit abans, sí, molta gent que intenta tornar o fer tornar al 1948. Els palestins jo entenc que vulguin tornar a abans del 1948. Jo entenc que avui estiguin d'alguna manera patint o plorant la legalitat internacional, perquè no van voler acceptar aquest pla de partició. Hi han hagut moltes oportunitats, i seguiran havent-hi més oportunitats, però nosaltres, des d'Europa, tenim l'obligació de no ser còmplices de la violència, no ser còmplices o tenir la mà tova envers algunes situacions on la veritable condemna de qualsevol comportament terrorista, en fi, ha d'estar condemnat i no s'ha de ser còmplice en això.

Evidentment que entenc que els palestins o que alguns palestins vulguin tornar a 1948, però sincerament, a mi, posats a triar, doncs, a mi m'hagués agradat estar abans del 1939, i que no hagués ocorregut la Xoà. Si ens posem a triar...

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies per la seva compareixença. Passem ara al torn dels grups parlamentaris. Si els sembla bé, un temps de set minuts, i, per tant, sense més, té la paraula la diputada Beltrán.

Susana Beltrán García

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies senyor Benguigui per la seva compareixença, i especialment pel que té de donar el seu punt de vista i aprendre'n, no?

Difícilment nosaltres ara des d'aquí farem valoracions, sinó que més aviat escoltarem, seguirem escoltant i, en tot cas, farem preguntes, no? Aprofito també, doncs, per felicitar-los en la commemoració, no?, d'Israel com a estat independent, i sobretot pel que té de..., respecte dels drets humans de tots els seus ciutadans. De manera que felicitats i que gaudeixin d'aquesta..., naturalment, com ha de ser així, no?, de la seva celebració.

Bé, nosaltres som pro Israel i pro respecte als drets humans. Aquests dos conceptes han de ser forçosament compatibles per vostès, per Espanya i per la resta de països del món. Per tant, nosaltres estem molt d'acord en això.

Jo més aviat tinc preguntes, no?, i són preguntes, ja us dic, que vénen des del desconeixement o que, fins i tot, doncs, m'agradaria saber-ne més. Una d'elles té relació amb el Tribunal Penal Internacional. Aquesta diputada no és gaire amiga de la jurisdicció universal perquè, doncs, quan es tracten temes de violacions de drets humans que afecten tercers països, doncs és..., altres països, sempre hi ha el perill, doncs, que hi hagin pressions de governs, etcètera, no?, que serien pròpiament les relacions internacionals. I, en canvi, em sembla que és molt més positiu una jurisdicció internacional, com pot ser el Tribunal Penal Internacional, perquè és una manera, doncs, que els jutges i els advocats no estiguin tan pressionats i, doncs, es pugui jutjar aquelles persones que presumptament han comès crims contra la humanitat. I potser la meua pregunta vindria per aquí, si saben si Israel té intenció de signar l'estatut del Tribunal Penal Internacional. Aquesta seria una de les preguntes.

En tinc una altra, però ja té més a veure, doncs, amb Espanya, no? M'agradaria saber quina és la seva opinió, la seva..., com ho veuen, doncs, el fet que..., crec que va ser l'any passat, no?, que es va aprovar la llei de concessió de nacionalitat dels sefardites d'origen espanyol, no? He llegit així coses com molt saltades i m'agradaria, doncs, saber si està funcionant bé..., em sembla que vaig llegir que 1.600 persones o 1.600 –no ho sé massa bé, eh?– famílies s'hi havien acollit. Doncs, com va això? I com es veu, sobretot des del punt de vista dels llaços afectius, no?, aquesta mesura presa en el si d'Espanya. Com es veuen les...

I una darrera pregunta que seria com es veu... Sembla que hi ha una iniciativa francesa, no?, per tornar a reprendre les converses de pau entre Israel i Palestina. Com ho veuen?, si tenen esperances o no servirà de res o..., en fi. Doncs, escoltar-los quina és la seva resposta.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Socialista, el diputat Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Deixi'm començar saludant-lo, senyor Benguigui, i agraint-li la seva presència aquí avui. Nosaltres, com sap, o potser li ho hauran fet saber, hem votat a favor de la seva compareixença. El que no compartíem, i és la meva obligació ser absolutament honest en això perquè, a més, és públic, és que necessàriament s'hagués de celebrar avui mateix. Nosaltres entenem que el tema certament complex que abordem hauria estat millor fer-lo o treballar-lo en dues sessions, en què hauríem, també, disposat d'una mica més de temps per aprofundir-hi, perquè en qüestions tan extraordinàriament complexes, que fa tant temps que duren i a què, per tant, la història ha donat tantes voltes, és necessàriament quedar-se en la superfície el que fem avui. I, per tant, hi ha el risc de caure en el maniqueisme.

Li he de dir que el Partit dels Socialistes de Catalunya –això tampoc és cap secret– és un partit de matisos. No és un partit que es dediqui a classificar el món en bons i dolents. Som, entre altres coses, també gent de pau i el que desitgem és que es respecti el dret de l'Estat d'Israel a existir i dels seus ciutadans a viure en pau i seguretat, de la mateixa manera que desitgem que pugui ser viable un estat palestí, lliure i democràtic, i evidentment el compliment del dret internacional, del dret internacional humanitari i de les obligacions internacionals dels estats. Des d'aquest punt de vista, i deixi'm dir-li d'avançada, perquè quan un es posa a parlar d'aquestes coses –i a vostè no se li escapa– és fàcil caure en el reduccionisme i que qualsevol argument, pregunta o qüestionament que es tingui sobre l'actitud d'un govern es converteixi immediatament en un bumerang que torna en forma d'acusació d'antisemitisme, etcètera, eh?

Qui li parla no és només descendent de jueus, amb tota probabilitat, perquè un dels cognoms dels meus pares és Grenzner, eh?, una regió fronterera ara entre Txèquia i Alemanya, de Bohèmia, sinó que a més forma part d'una organització d'àmplia base, que es diu Unitat contra el Feixisme i el Racisme, que té entre les seves prioritats lluitar contra l'antisemitisme que, vaja, ha arrelat de nou al continent europeu, si és que mai havia estat eradicat. I, a més a més, aquest cap de setmana vaig a Mauthausen a retre homenatge a les víctimes de la Xoà i també als republicans assassinats pel règim nazi, amb col·laboració del franquisme, per cert.

Per tant, tot el que dic espero que es tingui com el que és, que és una crítica des d'una posició d'un partit democràtic cap a les actituds i polítiques dels governs d'Israel pel que fa als territoris ocupats, i algunes preguntes respecte a la societat israeliana, a la qual no conec prou amb profunditat i espero que vostè em pugui il·lustrar.

D'entrada, nosaltres convenim, juntament amb el conjunt dels països del món que tenen al dret internacional fixada aquesta posició, que l'ocupació dels territoris palestins és una situació anòmala que hauria de cessar. I, a més, entenem que amb la fórmula amb què Israel duu a terme aquesta ocupació no s'està complint amb les obligacions internacionals que les potències ocupants tenen i que també estan regulades en el dret internacional. Nosaltres entenem que la política de fets consumats pel que fa als assentaments, és a dir, la seva expansió, no facilita en absolut una sortida en un termini raonable de temps, i, a més, en estrictes termes democràtics, a la molt complexa situació que es viu a Cisjordània.

És veritat que van retirar-se els assentaments de la Franja de Gaza, però a nosaltres mai ens ha semblat que això pugui equiparar-se, estrictament i des del punt de vista del dret internacional, a la fi de l'ocupació, des del moment en què les fronteres terrestres, marítimes i l'espai aeri de la Franja de Gaza segueixen administrades i controlades per l'Estat d'Israel, i especialment en una situació que entenc que vostè no la comparteixi, però que és una situació de bloqueig en què, evidentment, de tant en tant, els accessos són oberts per a determinades mercaderies en determinades quantitats, etcètera.

Ho dic perquè al marge de la consideració que es pugui tenir respecte a l'actuació d'alguns grups palestins, i és obvi que nosaltres som una formació que condemna el terrorisme, condemna els atacs indiscriminats sobre la població civil, independentment d'això, allà hi viuen aproximadament 2 milions de persones i és absolutament inconcebible pensar que totes són culpables, eh?, perquè això ens portaria a l'absurd de pensar que no hi ha innocents en una societat culpable, etcètera, i tot el que això al llarg de la història ha portat. Per tant, els càstigs col·lectius, que no estan permesos en el dret internacional, són quelcom que de totes totes caldria evitar.

També entenem que polítiques d'explotació dels recursos naturals dels territoris ocupats també són contràries al dret internacional, i des d'aquest punt de vista potser vostè ens pot il·lustrar. En tot cas, nosaltres en som coneixedors, d'acord amb les xifres que donen organitzacions internacionals, de la distribució dels recursos hídrics a Cisjordània, per exemple, o dels preus que paguen per l'aigua als assentaments o a les poblacions palestines. El mateix pel que fa al preu de l'energia, o què passa amb l'apropiació de terres o què passa amb les zones d'exclusió a la vall del riu Jordà, que dificulten molt la vida dels palestins, especialment l'explotació agrícola d'algunes de les terres que són més fèrtils en una regió que tothom sabem que cada pam de terra i cada litre d'aigua és absolutament vital, perquè és una regió, diguem-ne, àrida i, a més, amb una concentració de població important.

Per tant, mirin, nosaltres entenem que l'ocupació és perjudicial, fins i tot per a la mateixa societat israeliana. Creiem que les tensions a què es sotmet la mateixa població israeliana amb una exacerbació que entenc, però una exacerbació..., (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) vaig acabant, presidenta, de la preocupació per la seguretat, i totes les dinàmiques que això introdueix en el debat públic, en les polítiques, diguem-ne, econòmiques, socials, etcètera, a la mateixa societat israeliana, doncs, tot això acaba afectant també negativament el desenvolupament de la societat israeliana.

A nosaltres ens sembla que cal abandonar, diguem-ne, el cercle viciós respecte a què ha de venir abans, si el cessament de la violència de les organitzacions terroristes o el cessament de l'ocupació? Tots els experts en gestió pacífica de conflictes convenen que el que cal és un procés de desescalament –de desescalament–, i això implica que, diguem-ne, en la teoria de jocs, per dir-ho així, algú ha de fer el primer gest de desescalar i veure si és seguit per la seva contrapart.

Si això no es produeix, si segueix la política d'assentaments, de construcció del mur, de construir o seguir consolidant la xarxa viària segregada que existeix a Cisjordània i que, conjuntament amb els *checkpoints*, fa molt inviable una administració o un estat palestí que sigui, diguem-ne, que pugui funcionar, que sigui funcional, si tot això continua és molt difícil que aquest desescalament es pugui produir.

I a més, i acabo de debò amb aquesta reflexió, els mateixos experts en gestió pacífica de conflictes, en resolució pacífica de conflictes, diuen que una societat, –qualsevol, eh?– necessita almenys tants anys per superar el conflicte com aquells anys que ha durat el conflicte. Per tant, més valdria que comencéssim a posar-hi remei ja, perquè si això fa, doncs, pràcticament setanta anys que dura, des del 48, no em vull imaginar que les ferides que el conflicte ha obert hagin de trigar setanta anys més a acabar de curar-se.

Per tant, i com a reflexió, això és el que els transmetem: l'ocupació ha d'acabar. És la font de tots els conflictes, i és evident que és exigible que cessi la violència contra ciutadans israelians, que són innocents, evidentment, però l'ocupació ha d'acabar, perquè, si no, aquest problema seguirà i seguirà i seguirà encara moltes dècades. I jo crec que per tota persona que realment estimi la pau i els drets humans i la fraternitat entre els pobles –nosaltres som un partit que té partits germans tant a Israel com a Palestina–, per qualsevol persona que estimi aquests valors que els dic, aquest conflicte no pot durar més, perquè és no només extenuant per a les dues societats que el suporten, sinó també genera enormes riscos per a la seguretat humana arreu del món.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, el diputat Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair tant al senyor Benguigui com al senyor Florido, que l'acompanya, que avui ens acompanyin a la comissió.

El nostre grup s'ha abstingut respecte a la seva compareixença, no perquè estiguem en contra que vostès compareguin, sinó perquè pensem que la seva compareixença és una reacció a la compareixença que s'ha produït anteriorment. I ens hauria agradat trobar un moment més deslligat i independent del que un altre compareixent hagi pogut dir aquesta mateixa tarda, perquè pensem que l'acció-reacció és una dinàmica que no beneficia el conflicte palestí, i, per tant, nosaltres no l'hauríem de reproduir tampoc en seu parlamentària, aquí, al Parlament de Catalunya.

Vostès no són representants de l'Estat d'Israel. Ho dic perquè potser en una altra ocasió podríem parlar també de la salut de la comunitat jueva, tant aquí a Catalunya com al conjunt de l'Estat, que és un tema que ens interessa, i és un diàleg intercultural que ens interessa. Però, evidentment, aquesta compareixença està vinculada a parlar sobre accions i sobre situacions que vinculen l'Estat d'Israel. Per tant, els donarem les nostres opinions tenint en compte que vostès, com he dit, no representen l'Estat d'Israel. Però els serem sincers des del punt de vista de quines són les opinions que nosaltres tenim.

En primer lloc, hi ha un fet molt important. Creiem que a l'Estat d'Israel hi ha hagut una involució des del punt de vista del que és la ciutadania democràtica, o sigui, per nosaltres, religió i drets de ciutadania són dues coses diferents. Els drets de ciutadania estan, han d'existir *independentment* de la religió que es practica, *independentment* de l'origen ètnic de les persones. I pensem que en aquests aspectes en els darrers temps, evidentment, les posicions més ortodoxes dins d'Israel ja tenen un programa de màxims. En aquest sentit, a la política israeliana i a les decisions a l'Estat d'Israel s'han anat implementant, de mica en mica i de forma creixent, un seguit de decisions que porten que l'Estat d'Israel és un estat jueu. I, per tant, si ets jueu ets ciutadà, i si no ets jueu no tens dret de ciutadania.

Aquesta involució ens preocupa, perquè és una involució no democràtica, de la qual, evidentment, també podríem estar parlant en altres estats en què la religió musulmana obeeix al mateix paràmetre, i que condemnem o hauríem de condemnar, perquè ens entenguem, amb la mateixa força. Per tant, no estem fent una doble moral en el cas de l'Estat d'Israel i d'altres estats que poguessin esdevenir, d'alguna forma, en aquesta tendència. Per tant, aquest és un tema que ens preocupa molt, i, per tant, que li volem fer arribar.

Vostès saben que el nostre punt de vista, els ho explico, per nosaltres, que hem estat observadors al llarg de molt temps del que és el sionisme. Evidentment el sionisme té uns orígens i té una evolució com a ideologia. En aquest moment nosaltres vinculem molt el sionisme a una ideologia totalitària. Aquesta és una forma de pensament que està creixent de forma molt important, i evidentment el sionisme no té aquests orígens, és evident, però sí que en aquest moment s'està convertint cada vegada més en una ideologia totalitària, sota el nostre punt de vista. I és un tema que ens preocupa, que només es pot fer política a l'Estat d'Israel sota la ideologia sionista, i només es pot ser ciutadà si ets jueu. I, per tant, aquests són aspectes que realment, doncs, ens preocupen des del punt de vista democràtic.

Vostè deia: «Israel és filla de la legalitat internacional.» Nosaltres defensem l'Estat d'Israel, el seu dret internacional a existir. No podria ser d'una altra manera, amb fronteres segures, amb garanties de seguretat des de tots els punts de vista. Però és veritat que Israel practica una política d'ocupació il·legal de territoris palestins que no li pertanyen, i que ignora de forma repetida des de fa molts anys una pila de resolucions de les Nacions Unides i d'altres organismes internacionals.

I, per tant, Israel està duent a terme una política d'expansió i d'ocupació absolutament il·legal segons la comunitat internacional. I, per tant, Israel es queixa que els ocupats i espoliats es queixin, i fins i tot que es defensin. Nosaltres pensem que l'origen del conflicte és el terrorisme d'estat israelià, que practica d'una forma regular, eh? És un estat que practica el terrorisme d'estat d'una forma premeditada i organitzada, que l'ocupació, que les ofensives militars, que les colònies il·legals que ocupen territoris que no són de l'Estat d'Israel, que s'estan desenvolupant de forma constant, és l'origen del problema.

Sí, un nen palestí llança una pedra, i un soldat israelià li dispara un tret al cap. Aquesta és la dinàmica que avui trobem als territoris palestins. Per tant, sí, podem col·locar la fotografia del nen palestí que llança la pedra, i podem dir que està molt malament llançar-li una pedra a un blindat o a un soldat. Podem dir que està molt malament que es llanci un coet de fabricació casolana, però està bé que es facin servir bombes de fòsfor blanc per bombardejar barris densament poblats? És correcte fer servir bombes de fragmentació en barris densament poblats? O algú es pensa que fer això no tindrà conseqüències mortals? La relació de víctimes és d'una a mil. I aquesta víctima israeliana la fem nostra, però vostès han d'assumir en la seva consciència les mil víctimes palestines. I no sabem si la seva consciència ho està assumint. No ho sabem. Almenys dóna la sensació –com els deia, vostès no són l'Estat d'Israel– que l'Estat d'Israel els permet justificar aquestes mil víctimes, i, per tant, ens preocupa des d'un punt de vista democràtic.

Els recursos hídrics, el mur, els *checkpoints*, les colònies..., és indescriptible per qui ha estat allà. I evidentment jo conec tant el territori de Cisjordània com l'Estat d'Israel, i és indescriptible i incomparable des de tots els punts de vista humans, des del punt de vista de l'ésser humà.

Sí, hi ha una desesperació per part d'un poble palestí que, després de vint-i-cinc anys d'acord, està, no igual, pitjor que fa vint-i-cinc anys. I aquesta desesperació porta a fer actes desesperats, a vegades absolutament execrables. És cert. Però l'Estat d'Israel té un pla sistemàtic, ordenat, planificat i fred d'ocupació i eliminació física de la possibilitat que algun dia existeixi un estat palestí, i només cal passejar per les carreteres i els camins de Cisjordània per adonar-nos-en i comparar-los amb les mateixes carreteres i camins de fa deu, quinze o vint anys.

Nosaltres donem suport al boicot a Israel, igual que vam donar suport al boicot a Sud-àfrica. Una cultura de l'apartheid ha de ser boicotejada. Evidentment, amb aquest boicot no volem fer cap mal a la població israeliana, volem que avanci la consciència que un poble, el d'Israel, igual que al seu dia una minoria blanca a Sud-àfrica, no pot aixafar els drets d'una majoria, en aquest cas d'una població palestina que la comptem per milions.

Vaig acabant. És cert, un policia blanc no podia entrar abans al barri de Soweto, igual que avui dia és possible que vostè no pugui passejar tranquil·lament per Gaza, però són situacions molt clares. La gent que se sent atacada, que se sent victimitzada, es rebel·la contra els seus botxins. I, per tant, l'Estat d'Israel ha de deixar d'exercir de botxí de tot un poble. I quan això passi, evidentment, els dos pobles podran viure en pau. Fins que això no passi, realment és complicat.

Els demanem seguir parlant, seguir-nos escoltant, seguir dialogant, però nosaltres no pararem de denunciar cada una d'aquestes accions i cada un d'aquests abusos. I els direm a la cara el que pensem. I mentrestant farem boicot, denunciarem davant de la comunitat internacional i els seguirem donant el nostre punt de vista.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta, i moltes gràcies, senyor Benguigui i senyor Florido, per la seva presència aquí, que agraïm i que saludem i que hem votat, i per les seves explicacions, que escoltem atentament i escoltem amb simpatia pel poble jueu i per l'Estat d'Israel. Els felicitem pel seu aniversari, del qual vostè parlava, i reivindicuem, i això ho he dit abans i ho torno a dir ara, el dret a existir d'Israel i el dret a viure en pau i llibertat, com també, ho he dit abans, el dret a l'estat, a la vida i al desenvolupament del poble palestí.

El dia d'avui ha estat molt interessant perquè hem escoltat arguments contraris, com la nit i el dia. Jo crec que ha estat una sessió positiva, en general, i penso de debò que és molt bo que tothom digui el que pensa realment, com s'ha fet aquí, sense hipocresies, i que no li diguin una cosa a uns i una altra cosa als altres, com a vegades passa, vull dir, sinó que la gent, d'alguna manera, amb el cor a la mà, pugui expressar en

paraules, intentar entendre millor amb paraules el que passa, el que veu cadascú, i així trobar les millors solucions.

Jo no diré, per tant, una cosa diferent, i el que hem de dir és el compromís d'Espanya amb la solució dels dos estats, no? Espanya ha tingut un compromís històric amb la situació, amb l'Orient Proper i Mitjà; una responsabilitat que, d'alguna manera, jo crec que també Espanya té d'una manera especial per la seva història amb relació al poble jueu. Nosaltres, l'any 91, doncs, vam albergar la conferència de Madrid, i ara també, com dic, aquesta responsabilitat penso que també, perquè Espanya, Catalunya, també tenim una identitat jueva, és a dir, nosaltres, d'alguna manera, també som jueus. I com ara comentava, jo crec que és un pas molt important, i no sé si també ens pot desenvolupar una mica més aquest fet, la realitat que ara es pugui recuperar la nacionalitat espanyola, la comunitat sefardita, si això ha funcionat, si això es pot millorar, si això ha estat ben rebut.

Per tant, nosaltres també hem de fer aquest esforç d'entendre, i jo crec que s'està fent, però encara més, que la nostra identitat també és jueva, no només jueva. I, fins i tot, perdoni'm que li digui una cosa una mica personal, però en el meu cas, com a catòlic, també sóc jueu. Perquè sense aquesta tradició seria impossible entendre l'altra, d'acord? I això que tants cops s'ha malentès a la història, crec que podem saludar que avui sigui molt diferent.

El ministre d'Exteriors espanyol, Margallo, ha dit a Jerusalem, ha dit a Ramallah que ofereix la mediació del Govern d'Espanya, com va passar l'any 91, per celebrar una segona cimera internacional, que ell ha batejat com a «Madrid-2», a l'empara de l'ONU, per intentar trobar solucions a aquest atzucac on sembla que ens trobem.

I jo li volia preguntar com es veu la situació. És a dir, vostè al seu article diu: «Vam optar per la il·lusió i no pas per la venjança.» Podem tenir avui il·lusió amb un futur de pau, de concòrdia, entre dos estats? Pel que estem llegint ara mateix, el panorama és negre. Hi ha un bri de llum?

A vegades hem llegit, des d'alguns sectors, que no es pot ni oblidar ni perdonar, no? I efectivament hi ha d'haver justícia, sense justícia no hi pot haver pau, però també un cert espai a la misericòrdia i al perdó és necessari, perquè, si no, és impossible solucionar alguns conflictes històrics, a gran escala i a petita escala.

I en aquest punt –el company socialista també ho apuntava, no?–, vostès diuen: «Fins que no hi hagi zero violència.» I nosaltres donem total suport a aquesta postura d'Israel de demanar –i és una reivindicació justa– que no hi hagi cap atemptat terrorista, que no hi hagi violència, però a vegades cal trencar també aquesta espiral de dir «fins...»; i donar un primer pas, que algú doni un primer pas, no?, i sempre esperem que siguin els altres els que donin el primer pas.

Malgrat que, repeteixo, entenem perfectament... Jo he estat, a més, a Israel dos cops i l'he conegut de primera mà, i he vist també les mesures de seguretat que s'han de prendre i el que és viure sota l'amenaça de la por, i..., doncs, evidentment això és molt important.

I sí, vostè ha parlat de converses que no s'expliquen, però que hi són. No sé si ja que és aquí ens ho pot desenvolupar una mica més i il·luminar, dir: «Escolti, vostès no ho sabien, però jo els puc dir un tast del que està passant», que ens dona aquest bri d'esperança de què parlava, no?

I li ho pregunto per aquests que no som..., que coneixem el tema, que el seguim, però que no som especialistes, tampoc. Quin és l'estat de coses actualment, no? Què podem fer, d'acord amb el seu punt de vista, per desencallar la situació? Hi ha lloc per l'esperança, com li preguntava, no? Quin paper poden jugar les comunitats jueves d'arreu del món en vies a la solució, que vostè explica al seu article, de dos estats en què tothom pugui viure en llibertat, en pau i seguretat? Per exemple, també davant del tema dels assentaments, no?, que és una qüestió problemàtica, que és una qüestió que dificulta arribar a una solució.

I també volia aprofitar per preguntar-li..., jo vaig llegir un diari alemany fa un temps, dic, un diari que en principi ha tingut simpaties per Israel, era el *Die Zeit*. Feia un article bastant llarg sobre una situació que jo no conec, i, per tant, li ho pregunto a vostè, ja que els tenim, que és l'expulsió de la Knesset d'alguns diputats palestins, acusats –ara no ho recordo exactament– de bel·ligerància davant de l'Estat d'Israel, de..., no sé si de terro-

risme, però allà es venia a dir que, bé, era una mica discutible la situació i que potser s'estava, diguéssim, anant cap a una deriva una mica perillosa, no?

Vostè en el seu article reivindica un estat democràtic, plural, modern, un país multicultural. I li vull preguntar, en aquest sentit, quin és a Israel l'estat de la discussió sobre el caràcter jueu de l'Estat? I, a més, em sembla un tema molt complicat, molt difícil, i per això potser ens poden explicar una mica com ho veuen, què s'està dient i cap on es va.

Però Israel és més que un conflicte, Israel és més que aquesta relació dialèctica, que porta des d'un origen també complicat, no? I vostè ho descriu també a l'article. Israel també és innovació, és recerca, és universitats. És, per tant, en aquest sentit, un mirall per al món i un mirall per a nosaltres, i els volem preguntar quines són les claus d'aquest model de recerca, d'innovació que han funcionat i que nosaltres podríem aplicar. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Acabo. I hi ha un punt que a mi m'ha agradat especialment i m'ha emocionat especialment, que és el de dir que l'Estat d'Israel és el que té més llibres *per capita* del món. I ara li explicaré una petita anècdota. Fa anys, quan estava a la universitat, vaig fer un treball sobre la comunitat jueva de Barcelona, fa molts anys, i jo tenia un tema dintre meu que era, escolti'm, aquest miracle històric del poble jueu. És un poble perseguit per molta gent, que s'ha intentat aniquilar per uns i altres, i al final sempre ha sobreviscut, i, més encara, ha estat a l'avantguarda intel·lectual, cultural. Què passa? Fins i tot em pregunta quina és la clau d'aquesta mena de superioritat intel·lectual? És un tema, no ho sé, d'una especial constitució de les persones? I algú em va respondre, algú de la comunitat jueva: «No, la clau és la lectura. La clau és que nosaltres hem estat sempre un poble que llegeix i que discuteix sobre els textos.» I aquí els companys del Partit Popular, que són grans amants de la lectura..., doncs, a mi allò em va deixar..., i, per tant, m'ha agradat molt, i penso que és també un exemple d'una pràctica que em sembla que està en risc d'extinció, la veritat.

Per últim, la nostra disponibilitat a estrènyer els llaços amb la comunitat jueva a Barcelona, a reconèixer la seva participació i la nostra demanda que vostès també siguin participants actius de la solució, el que passa allà, de veritat, de la pau, i per trencar les espirals de violència i donar primers passos que ajudin a solucionar el conflicte amb drets humans per a tothom.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la diputada...

Neus Lloveras i Massana

Neus Lloveras.

La presidenta

Neus Lloveras.

Neus Lloveras i Massana

Presidenta, moltes gràcies. *(Rialles.)* Bé, en primer lloc, evidentment, agrair la presència del senyor Uriel Benguigui, i també del senyor Toni Florido.

El Grup de Junts pel Sí, al contrari d'algunes afirmacions que s'han fet avui, aquesta tarda, aquí, sí que creiem que és important que avui hàgim pogut tenir les dues compareixences. Creiem que és important poder escoltar tots els punts de vistes, a tothom. Creiem que no es pot generalitzar, que no es poden simplificar les problemàtiques, i, per tant, ens satisfà que hagin pogut venir i que hagin pogut avui tenir, seguidament, un darrere l'altre, aquestes dues presentacions, que segur que contribueixen a moltes reflexions, com estem veient ara aquí mateix.

Sóc l'última que intervinc. Arran d'aquestes dues presentacions, el primer que voldria manifestar, i que crec que és el que ens ve a tots al cap abans que re, és el desig compartit que s'acabi aquest terrible conflicte. Crec que en això ens hi posarem tots d'acord. I aquí voldria començar per la pregunta que ha fet la diputada Casamitjana a l'anterior conferenciant, a l'anterior persona que aquí ens ha fet la seva exposició. I la pregunta és què podem fer, des de Catalunya, per contribuir a aconseguir la pau? Jo

penso que aquests dos punts són els bàsics, no? En primer lloc, el desig claríssim de voler, de la necessitat d'aconseguir la pau. I la segona, què podem fer des d'aquí, com podem contribuir a la fi de la violència?

Ha dit una expressió, només començar ha dit una cosa que m'ha semblat absolutament interessant, que vostè és propalestí i proisraelià, i després ha fet una expressió que m'ha fet posar la pell de gallina, perquè he estudiat força la història relacionada amb l'holocaust i ha parlat de Gaza *Judenfrei*, i això m'ha fet posar la pell de gallina, perquè em recorda molt aquesta cultura antisemita, em recorda una història que és molt lamentable, i que crec que massa sovint, i darrerament, estem oblidant. Tot sovint escoltem, últimament, algunes expressions antisemites, racistes, que ens preocupen. I, per tant, crec que si volem realment caminar cap a aquesta pau, tot això s'ha d'evitar i tot això ho hem de vigilar moltíssim.

M'ha agradat també una expressió que ha fet: «No a un acord de pau, sí a una veritable reconciliació.» Jo crec que aquí està la clau de tot el problema i, en tot cas, ho exposo, i voldria que vostè m'ho digués amb més detall. Crec que la clau no són unes negociacions, sinó que la clau és aconseguir que dues cultures que viuen una al costat de l'altra puguin tancar les ferides i es puguin anar cap a una cultura de la pau. Que jo crec que hem de treballar per una cultura de la pau en aquests territoris.

Massa sovint veiem actuacions que reflecteixen un odi molt important, i massa sovint estem escoltant narratives molt simplistes sobre un conflicte que és molt complex. Per tant, jo penso que és absolutament indispensable promoure iniciatives encaminades a la consecució de la pau, però creades des del diàleg i la cooperació mútua.

I aquí jo crec que ha de ser molt més focalitzat aquest debat i treballat des de les parts implicades, i no pas des de l'exterior. Penso que és un conflicte que afecta dos estats que han de poder conviure, i qui ha de realment fer-ho possible són ells mateixos des del diàleg i, sobretot, des d'una cultura de la pau.

Per tant, ho reitero, ho comparteixo, el que estic exposant, i, en tot cas, què creu vostè que des de Catalunya podem fer per contribuir a poder aconseguir aquesta pau?

I, per últim, una pregunta que també, quan estava escoltant-lo, m'ha vingut al cap, perquè ha parlat molt de totes les persones que conviuen en un mateix territori, que conviuen moltes vegades d'una manera molt més correcta del que pot semblar. Quina és la situació dels àrabs israelians? M'agradaria, també, que em pogués contestar aquesta última pregunta.

Moltes gràcies per la seva presentació i esperem que ben aviat puguem veure canvis en tot aquest conflicte que tant ens preocupa a tots.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Lloveras. Té la paraula el compareixent per a la rèplica.

Uriel Benguigui i Azulay

Entenc que falta un grup, oi? (*Pausa. Remor de veus.*) Ah, d'acord –d'acord. Bé, jo, primer, lamento molt que no hi hagi aquest altre grup, perquè la pau s'aconsegueix parlant, no?, i fins i tot amb el que n'està radicalment en contra, i és difícil, no?, quan el debat no és benvingut, doncs, és complicat.

Bé, gràcies a tots. Primer, moltes gràcies per les seves preguntes. Agrair, doncs, això, que hagi dit que és proisraeliana i pro drets humans.

Aniré a cada qüestió. A nivell del TPI, del Tribunal Penal Internacional, jo no sé exactament com està la situació. El que li puc dir és que si ens fixem en com funcionen les Nacions Unides ara mateix, i, com he dit abans, Israel és el país que més resolucions té en contra a les Nacions Unides, per sobre de l'Iran, de Corea del Nord, de..., en fi, de Rússia, d'un munt de països amb dictadures terribles, ens podem imaginar que l'objectivitat de moltes de les decisions que es prenen allà està per comprovar. I si la fórmula a utilitzar en el Tribunal Penal Internacional serà la mateixa, doncs, és complicat que països amb molts reptes, com els mateixos Estats Units o Israel, o molts d'altres, posin en dubte això. Tot i això, jo no sé ara mateix quina és la situació, però sí que puc fer aquesta valoració respecte a la presa de decisions que es farien allà.

Aprofito per contestar el tema de la llei de nacionalitat sefardita. Jo mateix vaig tenir l'oportunitat d'estar al Palau Reial amb sa majestat Felip VI, que va fer un acte molt

bonic. És un símbol, perquè parlant de sionisme, també, no?, que s'ha dit abans, el sionisme, a mi em va preguntar un cop un diputat què era el sionisme. El sionisme no és expansionisme. El sionisme és, com a conseqüència de l'odi, les persecucions, les matances que han patit els jueus des del 1492, per exemple, aquí mateix –bé, aquí des del 1391, aquí on estem ara–, o des d'abans..., un dia un senyor anomenat Theodor Herzl va decidir que ja n'hi havia prou i que potser el que calia era marxar d'Europa. Això és el sionisme. El sionisme és tenir el dret a ser refugiat. Ara que parlem de refugiats, el sionisme no és ni més ni menys que tenir el dret a convertir-te en refugiat quan les coses es posin malament a casa teva.

I continuant amb el tema de la nacionalitat sefardita, el mateix primer ministre israelià, Beniamin Netanyahu, va dir a la gent, no?: «Està bé això de la nacionalitat espanyola» –però sense faltar al respecte, va dir– «però guardeu els vostres passaports israelians, pel que pugui passar», no per a Espanya, però mai se sap el que pot passar, no?

Per tant, molt contents –molt contents– d'aquesta llei. Jo crec que és un exercici de memòria històrica important. Jo crec que ve també a tancar la ferida, no?, de l'expulsió dels jueus.

I Espanya i Catalunya, en particular, han tingut i tenen una relació, un lligam, amb el judaisme *innegable* –innegable. Ara que estem a Catalunya, doncs, parlar de Girona, parlar de la mateixa Barcelona, parlar de molts pobles de l'Empordà, de Tarragona... En fi, és un luxe, no?, tenir tot aquest patrimoni històric, no només material, sinó també de testimonis, no?, de famílies que de vegades, jo queestic a la comunitat jueva, doncs, que de vegades vénen, no?: «Jo crec que tinc família jueva, vinc d'ascendència jueva», com el diputat del Partit Socialista, no?, que ens deia abans. Doncs, això és molt, molt positiu, no?, i crec que és interessant de cara als lligams entre els dos pobles, no?

Vostè ha parlat de la iniciativa francesa. Jo li voldria parlar de la nostra iniciativa, dels jueus marroquins. Els jueus marroquins hem presentat una iniciativa, diuen que amb el vistiplau no oficial del rei del Marroc, per proposar un acord de pau, i ha estat rebut pel primer ministre Netanyahu, i també pel president Abbas.

D'iniciatives, n'hi han. Al final arribarem a la mateixa conclusió, i jo crec que la diputada de Junts pel Sí n'ha tocat la tecla, no? És l'educació en una cultura de pau. I també ho ha dit el diputat del Partit Popular. És educar els nens a no portar ganivets, és a dir, no es pot educar un nen..., i això us ho puc assegurar, i, si no, aneu a YouTube i poseu-hi «ganivets», bé, o «knives», o en l'idioma que vulgueu, o «cuchillos», i trobareu com hi han dibuixos animats a Gaza. És terrible, a Gaza és terrible com els dibuixos animats... De debò, el *Barrio Sésamo* de Gaza no és flors i violes, no, no. El *Barrio Sésamo* de Gaza és: «Els jueus són porcs i són...» Com es diu «mono» en català, que ara no em surt? (*Algú diu: «Mico»*) Micos, no? És això. Aleshores, o canviem això o el... I després parlaré d'ocupació, que hi estic molt d'acord, amb el tema de l'ocupació. Però anem per passos, no? És molt difícil, és impensable que qualsevol iniciativa política democràtica entre persones, i amb raonament, es dugui a terme amb violència. És impossible –és impossible. I després tornaré a parlar de temes d'assenaments i tal.

Respecte al Partit Socialista, ha dit: «És un tema complex i no el mateix dia.» Home, jo crec que el mateix dia, a més a més avui és el nostre dia, no?, és el dia de la independència d'Israel, que a més a més podia haver sigut el dia de la independència de Palestina, perquè si els àrabs que vivien a Palestina haguessin acceptat el 1948, haguessin dit «sí», «sí» a l'estat, tindrien avui un estat democràtic, vivint al costat d'Israel. És una pena que avui només sigui el dia d'Israel. Ho van decidir ells mateixos, bé, per cert, ells i els països àrabs que l'envoltaven. Que, a més a més, els palestins són molt més víctimes dels països àrabs que tenen al seu voltant que no pas d'Israel.

També vull felicitar i agrair, no?, avui que parlem de la independència d'Israel, agrair al Partit Socialista, doncs, que Felipe González fos el primer president del Govern espanyol a establir les relacions diplomàtiques amb Israel, no? I això doncs, òbviament, és un punt que tenim en compte i que agraiem els jueus que vivim aquí, no?

En fi, jo agraeixo, doncs, que formi part d'aquesta unió contra el feixisme i el racisme. Nosaltres tenim aquí, entre el públic, el president de la LICRA a Catalunya, que és la Lliga Internacional Contra el Racisme i l'Antisemitisme.

Em sembla bé que el Partit Socialista parli de crítiques al Govern. Es poden criticar tots els governs, el que no es pot criticar és un estat en si *per se*. Criticar l'estat pel fet d'existir és molt semblant a criticar el dret d'existir del mateix estat. Per tant, en fi, jo mateix faig crítiques al Govern israelià quan no hi estic d'acord.

El que em sobta també és fer massa crítiques a un govern i poques crítiques a altres governs que no tenen res a veure amb nosaltres. Jo considero que aquestes crítiques, venint del Partit Socialista, es fan, de debò, des de l'amistat i des de, en fi, des del «cariño», no?, que diuen.

S'ha parlat abans també, des del Partit Socialista, de l'exageració de la seguretat. És que no és una exageració de la seguretat, és que a Israel les sinagogues, moltes sinagogues a Jerusalem, les sinagogues estan protegides. El punt més sensible, més sagrat, si volem, dels jueus, que és el mur de contenció del Mont del Temple, que és el *Kótel Ha-ma'araví*, el mur occidental o Mur de les Lamentacions, que diuen, està protegit, has d'entrar amb seguretat, en el teu propi país. Però les mesquites a Israel no estan protegides, de debò. Les mesquites a Israel –a Israel–, ja no parlo de Palestina, que segur que no, a Israel no estan protegides les mesquites. Això vol dir alguna cosa, això vol dir que les possibilitats o el tarannà de la gent que vol fer un atac a una mesquita i que vol fer un atac al Mur de les Lamentacions..., doncs, en fi, això són punts que s'han de tenir en compte, no?, quan veus la realitat allà. Jo també he estat, jo vaig un cop l'any o dos cops l'any, i cada cop que vull entrar potser, doncs, a demanar que guanyi el Barça, perquè sóc del Barça, al Mur de les Lamentacions, doncs, sí, doncs, escolta'm, haig de fer una cua, allà a Israel, haig de fer una cua per entrar a un temple jueu. Doncs, bé.

El tema dels assentaments. Israel té solvència demostrada en retirar-se de territoris. Israel s'ha retirat del doble del territori que havia conquerit el 1967. Israel, per tal de firmar la pau amb Egipte, va renunciar, va desocupar, perquè hi havien colònies allà, a la península del Sinaí. Va dir: «Escolteu, Xarm el-Xeikh, qui vulgui anar-hi de vacances, amb visat egipci, no amb visat israelià.» I cap problema. I se n'ha anat, i ha deixat les colònies. Avui en dia no cal que expliqui en què s'ha convertit la península del Sinaí.

Gaza, el mateix. Israel es va retirar de Gaza. Les fronteres de Gaza són escrupolosament les del 1948. I abans, i aprofito, no?, com que moltes qüestions són semblants, aprofito per contestar. Tema del bloqueig marítim, aeri. No –no, no. Israel va marxar de Gaza sense cap bloqueig. O sigui, s'ha de ser –i ho entenc i ho dic també amb molta estima, no?–, s'ha d'intentar ser fidel a la història, inclús la història propera. Israel va marxar de Gaza sense cap tipus de bloqueig, ni marítim, ni naval. Hi havia l'aeroport que van construir els espanyols allà, amb diners d'aquí, a Gaza. Hi existia un aeroport, a què el mateix Arafat va viatjar i va fer el primer viatge inaugural. O sigui, i no va marxar Israel amb bloqueig, no, no. Després de marxar Israel, Hamàs va treure Al-Fatah, l'autoritat nacional palestina d'allà, va començar a fer una sèrie d'atacs contra Israel, i a partir d'allà Israel va, efectivament, fer un bloqueig marítim i aeri, legal des del punt de vista de la legalitat internacional, sens dubte, legal, absolutament legal.

Parlava d'assentaments de solvència en retirar-se de territoris d'Egipte, del Sinaí, i també del sud del Líban. Israel es va retirar del sud del Líban. I la conseqüència quina va ser? La mateixa que a Gaza. En comptes de crear allà un lloc de pau... Si l'excusa és, si el motiu que li vagi malament a la gent és que hi ha ocupació, que després ho podem parlar, si aquest és el motiu, quan marxés del territori, allà, doncs, aprofites per fer un..., no ho sé, un Silicon Valley, no?, que dirien. Doncs, no és el que ha passat al sud del Líban. Allà està Hezbollah amenaçant dia sí, dia també, Israel, no? I les fronteres de Gaza, hi insisteixo, són les absolutament reconegudes internacionalment. Per tant...

I després un altre tema, que avui també ho escrivia, no?, a l'article respecte a la seguretat humana, el tema del conflicte... Abans se pensava que el conflicte israelopalestí era la mare dels conflictes. Això ja s'ha demostrat que no és veritat. O sigui, el conflicte de l'Iraq, de Síria, no té res a veure amb això, absolutament res a veure amb això. L'11-S no té res a veure amb això. Té veure amb una mentalitat, en fi, que avui no ve al cas, òbviament que jo critico, i que no estic absolutament gens d'acord amb aquesta utilització de l'islam per un grup d'interessats, i, en fi, i això, evidentment, parlar que el conflicte israelopalestí és la mare dels conflictes o és un risc geoestratègic, absolutament en desacord.

El diputat d'Iniciativa ha parlat de reacció, acció-reacció. Evidentment que acció-reacció no, però és que si hi ha acció hi ha d'haver reacció. És que, en un estat de dret, els ciutadans israelians paguen impostos –paguen impostos–, els àrabs israelians i els jueus israelians i els cristians israelians, tothom paga impostos perquè els protegeixin. O sigui, si jo fos israelià i visqués al sud d'Israel, o al nord o a on sigui, si a mi el meu govern no em protegeix cada cop que llancen un míssil, jo em queixaria al govern, diria: «Escolta'm, jo per què pago impostos? Perquè no em protegeix?, eh?» Per tant, és l'obligació d'un estat de dret protegir la seva gent. I el debat és positiu.

Jo agraeixo també que Iniciativa hagi dit que és important..., bé, perdó, que Catalunya Sí que Pot hagi dit que és important Israel per vosaltres, i que esteu d'acord amb l'existència d'Israel. Però jo aquí vull dir que si que esteu d'acord amb el BDS o amb aquest moviment de boicot, compte, perquè aquest moviment de boicot –i tornaré al que he dit a la intervenció, al principi– diu que és una qüestió de mínims que els refugiats de tot el món que diuen que són palestins –que això és un tema, com saben qui són palestins i qui no– tenen el dret a anar a Israel a viure. Això és absolutament acabar amb la idea d'Israel –acabar amb la idea d'Israel.

Després s'ha parlat de religió. Set per cent –7 per cent– de religiosos a Israel, només el 7 per cent, que són els que viuen a Jerusalem i a algun barri més d'Israel. Només el 7 per cent són gent *haredí* o ortodoxa o ultraortodoxa, només el 7 per cent. Òbviament, el 7 per cent no pot influir de cap manera, comparat amb el 20 per cent, no parlo dels palestins, parlo dels àrabs israelians, el 20 per cent d'àrabs israelians que viuen a Israel. De cap de les maneres un 7 per cent pot incloure, pot influir, millor dit, a tota una població, a tot un parlament, a tot un govern, de cap manera.

I també trobo una mica exagerat comparar la situació dels àrabs a Israel amb la situació, i aprofito per contestar la pregunta de la diputada, que també me l'ha fet el diputat, una mica el tema de la situació dels àrabs israelians. Llegiré, eh? Salim Joubran, jutge al tribunal... –àrabs israelians, eh?, àrabs israelians–; Salim Joubran, jutge al Tribunal Suprem d'Israel, que també tenia el paper com a president de la comissió electoral a les eleccions d'aquest govern; Ayoob Kara, exvicepresident del Parlament israelià i en aquest moment membre del partit del Likud, del partit de Netanyahu, de dretes; Zouheir Bahloul, experiodista i locutor d'esports, i ara mateix membre del Parlament per part del partit Hamahané Hazioni, de l'esquerra; comissari Jamal Hakrush, a la policia israeliana i director de serveis policials als pobles àrabs israelians –pobles àrabs israelians, no palestins–; comissari Hassin Fares, cap de la policia de fronteres; doctor Masad Barhoum, director general de l'Hospital Galil, a Nahariyya, a Galilea; doctor Salman Zarka, director general de l'Hospital Zeif, a Safed; tinent general de l'exèrcit israelià, Raslan Alian, primer comandant d'infanteria i paracaigudistes de l'exèrcit israelià; professor Alien Al-Krenawi, president de la Universitat Achva; coronel Ala Wahib, oficial d'operacions d'infanteria de l'IDF; Lucy Aharish, és molt coneguda aquesta, és periodista, actriu i model israeliana, surt al canal de televisió israelià i24; Rana Raslan, Miss Israel de l'any 1999, àrab; Nof Atamna-Ismaïl, guanyadora del *Master Chef* israelià... En fi, onze membres del parlament israelià que són musulmans, quatre drusos, etcètera. No es pot parlar d'*apartheid* ni això. És faltar a la veritat i faltar a la història i faltar al respecte a Sud-àfrica, per cert –he comparat les situacions–, per mi, eh?, i amb tot el respecte.

I la situació dels jueus a..., el dret dels àrabs a Israel no té res a veure amb la situació d'un jueu a Algèria. O sigui, jo pel fet de ser jueu a Algèria, amb una quipà, a mi em tallen el cap, i per no parlar de Síria, de Líbia o de l'Iraq, no? No és compatible. Hi ha un vídeo a YouTube d'un periodista egipci que es posa una quipà i que va pels carrers del Caire. Mireu-hi les reaccions de la gent, no?

Parlar de sionisme totalitari. Complicat, eh?, complicat perquè, a Corea del Nord, això és totalitarisme. No és el mateix totalitarisme que una dictadura, és pitjor el totalitarisme que una dictadura. Totalitarisme és pensament únic. No es pot dir que el sionisme sigui totalitari; el sionisme, com he dit abans, és la idea que un jueu –amb tot el respecte que tenim als jueus que som catalans, espanyols o catalans i espanyols o només espanyols o només catalans, cadascú el que vulgui–..., que tenim a, quan les coses es posin malament aquí, fugir. Això és el sionisme, no és més que això. Si hi ha gent que està d'acord a expandir les colònies o algun il·luminat a Israel que diu que Israel, el gran Israel és fins... Bé, que això no és el sionisme, a això li podem buscar un altre

nom. Sionisme no és això. Jo sóc sionista, i a mi no em pot ben dir que sóc un totalitari, en absolut.

Les ocupacions. Ocupació il·legal, és que no conec cap ocupació que sigui legal. Les ocupacions són il·legals, per definició. Però és que, com he dit abans, el bo de tot això, o sigui, hi han moltes notícies negatives, però la notícia positiva és que Israel, la societat israeliana no vol –no vol– administrar la vida dels palestins. Si Israel hagués volgut ocupar, millor dit, conquerir Palestina hauria estat molt fàcil. El 67 guanya la guerra i comença a repartir passaports israelians a tothom, i diu: «Ara ja sou israelians. Punto y pelota. I aquí s'ha acabat tot.» Això no és el que va fer Israel. Israel va ocupar, efectivament, la vida dels palestins, efectivament, esperant alguna solució, d'acord amb la resolució 242, una solució pacífica i negociada, que és el que estem esperant tots, al conflicte. Si hagués volgut conquerir i expansionar, etcètera –aquestes paraules grandiloqüents que s'utilitzen a vegades–, doncs, el que hauria fet és repartir passaports i aquí s'acaba el problema, com ha fet la Xina amb el Tibet, o amb Taiwan, Rússia amb aquestes repúbliques que de vegades conquesta del dia a la nit, i aquí no passa res. En fi, tot això.

Diu: «El BDS diu que no tots són culpables». No, no, el BDS el que promulga és que s'ha de boicotejar la Noa, com aquí es va escridassar la Noa quan el president Montilla la va convidar el dia de la Diada fa no sé quants anys. Gent va escridassar la Noa, que va cantar amb la seva companya àrab a Eurovisió, la Noa.

Els universitaris que vénen aquí, a les universitats catalanes que vénen, també. Els artistes, cantants, músics, investigadors..., això no és dir que no tots són culpables, no, al revés, s'està fent un càstig col·lectiu. Això és un càstig col·lectiu. Un càstig col·lectiu és que els professors israelians, pel simple fet de ser israelians, o pitjor encara, bé, siguin boicotejats. No, però pitjor encara: l'any passat a un jueu, pel simple fet de ser jueu, se li demanava per participar en un concert a Benicàssim la seva opinió sobre el conflicte palestinoisraelià, pel fet de ser jueu. A la resta de cantants que venien de Cuba, de Jamaica i d'aquí i de per allà, a ningú li preguntaven res, però com que és jueu, ha de..., com si jo entro aquí, al Parlament: «Tu què ets? Estàs a favor o en contra de...?» No ho sé, això és racisme...

Estic d'acord amb un tema, el tema de..., bé, jo no diria explotació, però el tema dels recursos naturals evidentment que és un tema, allà hi ha un tema a parlar, però també ensenyem una mica la llum, no? Israel, Palestina i Jordània tenen un tractat firmat, un tractat firmat, els tres, que està signat, per protegir el mar Mort, un tractat firmat. O sigui, això és cooperació en temes de recursos naturals.

I la vall del riu Jordà és la vall de la pau, no?, aquesta és la idea del Shimon Peres, no? Com que seria la frontera última de l'Estat palestí amb països àrabs, en qualsevol acord de pau el que es vol és que sigui la mateixa situació que en la península del Sinaí, que hi ha una vall administrada pels palestins i amb unes forces mixtes per evitar que hi hagi infiltracions, perquè la frontera entre Palestina i el mar, la franja d'Israel que només queda entre Palestina i el mar és de catorze quilòmetres, és el que fa la Diagonal. Clar, la seguretat que quedaria a Israel, pensant que qualsevol persona pot anar des de l'Iran fins a catorze quilòmetres de casa teva, és molt complicat d'assumir això, sense un reconeixement explícit al dret d'Israel. Per part dels països àrabs? No, de la gent, del poble. A mi m'interessa la gent, el poble, que el poble hi estigui d'acord, que no hi hagi propaganda, que no hi hagi propaganda antisemita.

Per tant, en fi, Israel, com he dit abans, té solvència en desocupar territoris, ja ho ha demostrat folgadoament. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I, en fi, doncs, se m'ha acabat el temps o en tinc una mica més? (*Veus de fons.*) Cinc minutets, gràcies.

Mur i fronteres. Ens queixem del mur de separació, però és que el mur al final és..., és que el que està fent, el mur, és dir que hi haurà un estat palestí, perquè el mur al final és la frontera entre aquest futur estat i Israel. Efectivament, hi han vegades on al mur hi entren assentaments, però òbviament –òbviament– Israel ha proposat en aquest acord que està escrit una carretera que uneix Gaza amb Cisjordània per donar viabilitat a aquest estat. Aquesta carretera passaria per territori israelià. Aleshores, aquesta manera de compensar territoris, doncs, dins d'aquest acord, podria ser –i ara no em posaré jo ara a parlar d'aquesta colònia sí i aquesta no, perquè si no ens tornariem bojos– una mica aquest principi, el principi de compensació d'alguns territoris, algunes colònies

que estiguin a prop de la frontera amb Israel, a canvi d'aquesta carretera que uniria Gaza amb Cisjordània. Si parlant es pot parlar de tot, la clau és que hi hagi un compromís de la gent d'acceptar aquesta realitat, no?

Parlar de setanta anys de conflicte. Bé, del 1948 fins al 67 no hi havia cap ocupació israeliana, cap, i el que va passar va ser molt senzill, que es va fundar l'OLP, l'Organització per a l'Alliberament de Palestina, abans del 67. Quina Palestina volien alliberar en aquell moment? Doncs, Israel, evidentment.

No accepto i no comentaré això de terrorisme d'estat. És fora de lloc i no ho accepto de cap de les maneres, i no ho comentaré.

En fi, i això del BDS, doncs, efectivament, en absolut d'acord, perquè el principi fundacional d'aquest moviment és deslegitimar Israel a partir d'un principi que és absolutament incomplible o que va contra la mateixa realitat d'Israel, que és que els refugiats palestins de tot el món vinguin a viure a Israel, a més a més del tarannà que dóna..., d'un govern, no?, que diu: «“Hosti”, anem a fer un país, però que la nostra gent se'n vagi fora.» Doncs, òbviament, no és acceptable.

Al Partit Popular, gràcies per les seves paraules. En fi, parlar de perdó, perdonem, clar que perdonem, però és que cada dia és això, és que això és cada dia, eh?, cada dia –cada dia–, i perdonar, i tant que perdonem. Israel va tenir relacions diplomàtiques amb Alemanya crec que als deu anys o vint anys, o sigui, aquest no és el problema. El problema és la seguretat, i és que aquí mateix, a les nostres instal·lacions, de totes les instal·lacions de la comunitat –col·legis, escoles...–, estan totes protegides –totes protegides. És que és el mateix, estem parlant del mateix, estem parlant que no hi ha una cultura de respecte i de, en fi, respectar els jueus, siguin on siguin. I Israel, com és l'estat jueu, l'estat dels jueus, doncs, és, òbviament, la primera víctima, no?

S'ha preguntat abans: «Què els passa als jueus, que sempre sobreviu?» I és una pregunta molt interessant. Jo, amb tot el «carinyo», faria una altra pregunta: «Què passa amb els jueus que sempre estem perseguits, no?» Què ens passa, no? No sé què fem, però, bé, en tot cas, jo agraeixo la vostra, la seva o la teva intervenció.

A Junts pel Sí, doncs, és que els països..., què pot fer Catalunya per aconseguir la pau? Doncs, ho he..., també aquest matí, no?, a l'article: «Serem molt curosos a condemnar la violència.» Condemnem la violència, i les passes s'estan fent, perquè Israel va retornar Gaza sense cap acord de pau. Condemnem la violència. I després una altra cosa *molt* important, això de reconciliació: que a les escoles palestines no s'ensenyi l'odi al jueu, al mico jueu, al porc jueu. Escolteu, hem d'intentar que hi hagi una cultura des de petit no fundada en l'odi, no?, en l'odi cap al jueu, i que al final és la mateixa cultura que intenten predicar els de l'Estat Islàmic, és com el Daeix, és el mateix, és exactament el mateix, i la solució només vindrà –com he dit abans i com he dit també a l'article– com abans, no?, com amb Shimon Peres o Isaac Rabin i Arafat, amb els seus defectes, els tres, i amb les seves virtuts, els tres, però parlaven directament. El senyor Arafat anava a dinar el divendres a la nit a casa del Rabin; l'Arafat creuava i anava a dinar a casa del Rabin –que en pau descansin els dos– el divendres a la nit, i això era diàleg directe, no? I, després, per al tema dels refugiats no es va aconseguir.

Finalment, se m'ha preguntat sobre la pregunta dels àrabs israelians, que crec que he respost abans. Són persones, en fi, que han arribat molt lluny, i que crec que són mostra de la realitat israeliana d'avui en dia.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies al senyor Benguigui, també al senyor Florido, que l'ha acompanyat, i a tots els grups parlamentaris que heu tingut l'amabilitat de seguir les dues compareixences.

Donem per tancada la sessió i ens trobarem d'aquí a quinze dies.
Gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i catorze minuts.